

เทพ
ราตรี
1

Little-hope เขียน

นางเทพาหู่ต๋านเซียนจื่อ (长毛卤蛋仙子) ภาพ

คำนำ

แดนสวรรค์ที่ใครๆ ต่างพากันว่าเป็นดินแดนที่แสนจะสงบสุขกลับเกิดเหตุการณ์สะเทือนฟ้าสะเทือนดินครั้งใหญ่ และหลังการสิ้นสะเทือนที่วุ่นนี้ก็พัดตามมาด้วยความโกลาหลอลหม่าน เนื่องด้วยสถานที่คุมขังเทพผู้ก่อกบฏคิดชิงบัลลังก์ประมุขสวรรค์ได้พังทลายลง อีกทั้งท่ามกลางเศษซากปรักหักพังเหล่านั้นกลับไม่พบร่างของผู้ใดเลย... 'เทพราตรี' ผู้นั้นได้หายตัวไปเสียแล้ว!

แน่นอนว่าเรื่องนี้ย่อมไม่อาจรื้อได้ เง็กเซียนฮ่องเต้จึงต้องเรียกประชุมเหล่าเทพเพื่อหารือในทันที ก่อนที่จักรพรรดิสวรรค์จะตัดสินใจมอบหมายให้ผู้ที่เกี่ยวข้องมาช่วยกันแก้ปัญหานี้

หลังจากรับบัญชา 'ฮ่าวหรัน' ก็ลงมายังโลกมนุษย์ เพื่อตามจับตัวเทพราตรีกลับไปรับโทษทัณฑ์ที่เคยก่อ แต่เมื่อพบเจอแล้วกลับเกิดความงงสงสัยว่า 'โฉมเทพที่ขึ้นชื่อเรื่องความชั่วช้าสามานย์ยิ่งได้แตกต่างจากเรื่องราวที่ถูกเล่าขานนัก เป็นไปได้หรือไม่ว่าเรื่องราวอันเป็นที่เลื่องลือซึ่งถูกพร่ำสอนกันมารุ่นต่อรุ่นนี้จะไม่ใช่เรื่องจริง?

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจวางใจได้อยู่ดี ฮ่าวหรันคงจะต้องใช้เวลาในการพิสูจน์ และจับตาต่อไป เอเวอรี่วายเป็นจึงอยากขอเชิญชวนนักอ่านทุกท่านมาร่วมพิสูจน์ไปด้วยกันว่า เรื่องเล่าที่ว่าเทพราตรีชั่วร้ายนักหรือนั้นจะเป็นเรื่องจริงหรือไม่

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอรี่วาย

แนะนำตัวละคร

* เทพราตรี (เย่เลิน)

เทพผู้เลื่องชื่อลือชาในเรื่องของความชั่วช้าสามานย์
เนื่องด้วยได้กระทำการก่อกบฏ คิดชิงบัลลังก์จาก
เจ็กเซียนฮ่องเต้ผู้เป็นพี่ชายร่วมอุทร ปัจจุบันได้ถูกกักขัง
อยู่ในเจดีย์พิทักษ์ฟ้า คุณสุวรรณ ฦ สุดเขตชายแดน
อันเปลี่ยวร้าง แต่ใครเล่าจะคาดคิดว่าแปดร้อยปีต่อมา
เทพผู้ชั่วช้าองค์นี้จะหลบหนีหนีหายไปจากที่คุมขัง
อันแสนแข็งแกร่งนี้เสียแล้ว

* ฮั่วหวั่น

เทพสงครามผู้ดำรงตำแหน่งแม่ทัพสวรรค์ รูปร่าง
หาได้เปรียบ มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ หากแต่ทว่าเหิน
เหินชาวากับรูปปั้นน้ำแข็งเดินได้ก็มีปาน ได้รับคำสั่ง
จากเจ็กเซียนฮ่องเต้องค์ปัจจุบันให้ลงไปตามหาเทพราตรี
ที่หลบหนีไปยังภพมนุษย์ อันเป็นจุดเริ่มต้นของการที่
ได้รู้ว่าเทพผู้ขึ้นชื่อเรื่องความชั่วช้าของคือนั้น แท้จริงแล้ว
เป็นเช่นไรกันแน่

* ลั่วหยางสูย

เด็กหนุ่มร่างจืดของเทพวารี อดีตเทพในปกครองของ
เทพราตรีซึ่งบังเอิญได้มาพบเจอกันบนโลกมนุษย์โดย
เทพราตรีได้เสนอตัวเป็นอาจารย์เพื่อที่จะช่วยฝึกฝนให้
เทพวารีได้รับพลังและความทรงจำในครั้งเก่าก่อน
กลับมาและหวนคืนสู่สวรรค์อีกครั้ง

* ลัวเพยเพย

เด็กสาวผู้ดังมาจากหมู่บ้านเล็กๆ ในแคว้นซีตี้ได้
บังเอิญมาเกี่ยวพันกับเหล่าเทพเจ้าผู้มีต้นกำเนิดที่
ไม่ธรรมดา จนกระทั่งจับพลัดจับผลูได้มาฝากตัวเป็น
ศิษย์ของเทพราตรี

ดบอียาบ

ราตรีที่ 1

นามของข้าคือ 'เย'เลิน'

บนสรวงสวรรค์อันแสนสุขและงดงาม มีเรื่องราวเรื่องหนึ่งที่กล่าวขานกันมาชั่วลูกชั่วหลานเกือบพันปี บอกเล่าถึงความชั่วช้าสามานย์ของเทพองค์หนึ่ง ที่มีตะบะและบุญบารมีแก่กล้าจนเหิมเกริมถึงขั้นก่อกบฏคิดชิงบัลลังก์กับเง็กเซียนฮ่องเต้* องค์ก่อนซึ่งเป็นพี่น้องร่วมอุทร สร้างความเดือดร้อนไปทั่วทั้งภพ!

กล่าวสั้นๆ เพียงเท่านี้ บรรดาเทพเซียนที่เข้าท่อง เย็นทวน วนเวียนอยู่ กับคำว่า 'ความดี' และ 'สร้างบุญบารมี' หรือ 'เมตตาอ่อนโยน' ก็มีอาจยอมรับความโหดร้ายป่าเถื่อนของเทพองค์นั้นได้ ต่างวิพากษ์วิจารณ์กันไปต่างๆ นานา ยิ่งวันเวลาผันเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เรื่องราวก็ยิ่งขยับขยายจนมีอาจจุดรั้งได้

จากแรกเริ่มเพียงแค่ก่อกบฏ ร้อยปีต่อมากลายเป็นก่อสงคราม ห้าร้อยปีต่อมากลายเป็นฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ แปดร้อยปีต่อมากลายเป็นผู้ทำลายล้างสามภพ วิศวกรรมที่เสริมเติมแต่งมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยฝีมือของเหล่าเทพกวีผู้เป็นที่นับถือบูชาของเหล่านมนุษย์ซึ่งใช้ศาสตร์ศิลป์ในการดำรงชีวิต มีอาจดูแคลนได้เลย

เพียงแค่เอ่ยนาม เหล่าเทพเด็กเล็กแดงที่เพิ่งถือกำเนิดได้มีถึงร้อยปี ก็หวาดผวาลั่นกลองต้องเข้าไปสวดภาวนาบทสงบจิตสงบใจ เหล่าเซียนที่เพิ่งบรรลุนั้นมาต่างก็กริ่งเกรงมิกล้ารับฟังต่อ ส่วนเหล่าทหารนายกองล้วน

* เง็กเซียนฮ่องเต้ เป็นเทพเจ้าสูงสุดของจีน ทำหน้าที่ปกครองสวรรค์โดยชาวจีนบางกลุ่มเชื่อว่าเง็กเซียนฮ่องเต้เป็นตำแหน่งสืบทอดที่มีวาระ นิยายเรื่องนี้จึงนำความเชื่อดังกล่าวมาใช้

หยิบจับอาวุธของตนมาฝึกฝนยุทธ์ให้เก่งกล้าขึ้น

ดูแล้วน่ากลัวว่าการเอ่ยถึงราชาภพมารหรือเทพอสูรของเผ่าปีศาจ
เสียอีก

"ฮัดชีว"

เสียงทุ้มจามออกมาเล็กน้อย จากนั้นไม่นานผ้าเช็ดหน้าที่ทอจากไหมพิสุทธ์
ก็ลอยละลิวราวกับกลีบบุปผาต้องลมมาจับอย่างแผ่วเบาที่มุมปากของบุรุษ
ร่างสูงโปร่งผู้มีใบหน้าหล่อเหลาอ่อนโยน ซึ่งหากเพียงผู้ใดได้บังเอิญพบก็ทำให้
ผู้นั้นแทบจะลงไปกราบไหว้บูชา ด้วยรัศมีนักบุญที่เปล่งประกายอยู่ล้อมรอบกาย
ของอีกฝ่าย

บุรุษหล่อเหลารูปงามหาง่าย แต่บุรุษหล่อเหลาคักดีสิทธิ์นั้นหายาก
ใครจะรู้เล่าว่าบุรุษที่มองครั้งแรกก็มีคำว่า 'คนดี' ประดับอยู่ทั่วร่างกายผู้นี้
จะเป็นผู้เดียวกับที่เทพเซียนทั้งสรวงสวรรค์ต่างพากันหวาดกลัว

ใช่แล้ว เทพหนุ่มรูปงามองค์นี้ก็คือ 'เทพาตรี'

เทพผู้เป็นเจ้าของเรื่องเล่าระเบิดสวรรค์เผาดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง

"ดูเหมือนจะมีผู้ใดคิดถึงข้าอีกแล้ว"

เสียงทุ้มนุ่มร่าเริงอย่างเนิบนาบ ตามมาด้วยเสียงหัวเราะแผ่วเบา
จากนั้นจึงกลับไปสนใจสิ่งที่ตนเองกำลังทำอยู่ต่อ

มือเรียวดวดปลายพู่กันหยกที่ส่วนหัวแปรงทำมาจากเกสรดอกไม้หายาก
ลงบนแผ่นกระดาษสาโปร่งบาง ลายเส้นล้วนแล้วแต่อ่อนช้อยงดงาม ครั้นพิศมอง
ก็คล้ายกับได้เห็นจิตวิญญาณของสรรพสิ่งภายในภาพวาด ยามเมื่อเส้นสุดท้าย
ถูกต้องเต็ม ภาพนี้ก็เสร็จสมบูรณ์

บนแผ่นกระดาษปรากฏภาพทิวทัศน์อันงดงามและเปล่งประกายไปด้วย
ดอกไม้บานสะพรั่ง สายน้ำใสไหลรินตามลำธาร สะอาดใสเสียจนมองเห็นตัวปลา
ที่กำลังแหวกว่าย เบื้องหลังปรากฏหมู่เมฆขาวสะอาดโปร่งบางล้อมรอบภูเขา
สูงใหญ่ตั้งตระหง่าน

เนตรสีเงินยวงทอดประกายคล้ายดวงดาราหรือแสงเล็กน้อยยามพินิจมอง

ฝีมือของตนเอง จนเมื่อพึงพอใจแล้วมือเรียวจึงโบกเบาๆ กระดาษสาแผ่นบางก็ปลิวมันวนเข้าด้วยตัวของมันเอง จากนั้นก็ลอยละล่องอย่างนุ่มนวลไปยังกล่องไม้ขนาดใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยกระดาษที่ถูกม้วนเอาไว้พอดีกับที่ว่างสูงโปร่งในอาภรณ์สีขาวสะอาดตาทอดกายลงบนตั่งไม้ซึ่งถูกรองเอาไว้ด้วยพุกหนานุ่มสีขาวบริสุทธิ์

มือเรียวยาวขาวผ่องราวกับหยกสลักข้างหนึ่งลากผ่านอากาศหนึ่งครั้ง เปลวเทียนที่ส่องสว่างก็ค่อย ๆ หริ่งก่อนจะดับไป ทิวทัศน์อาณาบริเวณมืดมิดจนมองไม่เห็นแม้แต่ตนเอง แต่นั่นก็เพียงไม่นานเท่านั้น เมื่อกะพริบตาเพียงสามครั้ง ทิวทัศน์บริเวณที่เคยมืดมิดก็เริ่มปรากฏแสงระยิบระยับขึ้นเหนือศีรษะของเทพหนุ่ม จากหนึ่งเพิ่มเป็นสอง จากสองเพิ่มเป็นสิบ จากสิบเพิ่มเป็นร้อย ประเดี๋ยวจาง ประเดี๋ยวสว่าง เป็นภาพที่แสนจะสวยงาม

"วันนี้ก็เป็นคราวของเจ้าอีกแล้ว"

ท่ามกลางความมืดมิด ร่างของเทพราตรีส่องประกายเรืองรองออกมา ทว่าแสงสว่างนั้นกลับนวลตาราวกับดวงจันทร์บนฟากฟ้า เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน จากนั้นดวงดาวก็ร้อยเรียงรวมกันเป็นรูปร่างของกวางน้อยตัวหนึ่ง มันเข้ามาคลอเคลียเทพหนุ่มที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนตั่งตัวใหญ่

"ข้ามีของให้เจ้าด้วย" กล่าวจบเขาก็หยิบพู่กันหยกด้ามเดิมที่เพิ่งใช้วาดรูปขึ้นมา ดัดกลางอากาศสองสามครั้งก็ปรากฏเส้นสายสีชมพูเปล่งประกายขึ้น จนในที่สุดก็รวมกันเป็นหลั่นหว่า* ดอกหนึ่ง เขาตัดมันลงบนเขาคู่เล็กที่ตกแต่งกันออกมาอย่างสวยงาม

เนตรสีเงินสุกสกาวทอดมองหลั่นหว่าดอกนั้นด้วยสายตาเหม่อลอย สายตาที่มองลอดผ่านกิ่งก้านที่แตกแขนงออกไปของเขาคู่ นั้นตกลงบนโซ่ตรวนสีทองที่เปล่งประกายลือลั่นกับเหล่าดวงดาวซึ่งกำลังส่องประกายอยู่เหนือศีรษะ ปลายโซ่ด้านหนึ่งคล้องไว้กับข้อเท้าเล็กที่ดูบริสุทธิ์ ส่วนปลายอีกด้านฝังลงบนพื้นแนวความเหวาระคนเศร้าซึ้งผาดผ่านเพียงชั่วพริบตา ริมฝีปากแดงระเรื่ออย่างเป็นธรรมชาติขยับกระซิบกับตนเอง

* หลั่นหว่า คือดอกกล้วยไม้

"แปดร้อยปีแล้วสินะ..."

ครั้นนั้น

ยังมีทันจะได้ทอดอารมณ์ลงสู่ห้วงแห่งความเศร้า แรงสั่นสะเทือนที่ราวกับฟ้าจะถล่มก็ตึงสติให้เทพาตรีต้องกลับมาอยู่กับสถานการณ์ปัจจุบัน กว้างน้อยแต่กระจายกลายเป็นแสงดาวเช่นเดิม เหล่าดาวน้อยใหญ่กะพริบแสงแข่งกันราวกับตื่นตระหนก เมื่อเทพหนุ่มสะบัดมือหนึ่งครั้ง ดาวเหล่านั้นก็หายไปและถูกแทนที่ด้วยแสงเทียนที่สว่างขึ้น

ทว่าเมื่อรอบกายสว่างขึ้น ความรู้สึกสั่นสะเทือนก็รุนแรงขึ้นกว่าเดิม จนร่างสูงโปร่งต้องรีบหาที่ยึดมิให้หกคะเมน เขามิกล้าลูกจากเตียง แต่ก็มิกล้าอยู่กับที่ด้วยเช่นกัน เนื่องจากสถานที่แห่งนี้เป็นเจดีย์แปดชั้น และในยามนี้เขาอยู่ที่ชั้นแปด หากพลั้งพลาดเพียงนิดอาจจะร่วงลงไปที่ชั้นหนึ่งได้ แม้ว่าตนเองจะมิอาจตายได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้ยินยมชมชอบความเจ็บปวดเท่าใดนัก

"เฮ้อ เจ้ามัวแต่เล่นบทโศกอยู่นั่น ประเดี๋ยวก็ได้จมเจดีย์ตายพอดี" เสียงที่เคียดแค้นซึ่งเทพาตรีมิได้นับมานานแสนนานดังขึ้นท่ามกลางความมืดมิด เมื่อประกอบกับประโยคที่แสนจะแปลกประหลาดตามแบบเจ้าตัวแล้ว มุมปากก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มน้อยๆ

"จมเจดีย์ตายมีด้วยหรือ อาเยว?"

"อย่ามาเรียกเหมือนข้าเป็นสัตว์เลื้อยเช่นนั้นนะ!"

เสียงโวยวายตอบกลับมายิ่งทำให้เทพหนุ่มแยมยิ้มพรางพรายขึ้นกว่าเดิม

"คราวนี้เจ้าเล่นชนอะไรอีกหรือ"

"ฮืม เจ้ามัวแต่ชักช้าอยู่ได้ รีบออกมาได้แล้ว!" ขณะที่กล่าวสนทนากัน แรงสั่นสะเทือนก็ได้ลดน้อยลงแต่อย่างไร เทพาตรีสัมผัสได้ถึงความรุนแรงที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เสียด้วยซ้ำ แม้จะอยากหยอกล้อเพิ่มเติมอีกสักหน่อย แต่ก็รู้ดีว่านี่ยังมีเวลา

"ข้าจะออกไปได้เช่นไร" ดวงเนตรเรียวหลุมมองข้อเท้าของตนที่มีโซ่สีทองเส้นใหญ่คล้องเอาไว้

"แค่ตรวนเทพกระจอกมิดินาเมื่อเจ้าหрок มิต้องมาเสแสร้งเลยนะ ข้ามิหลงกลเจ้าหрок!"

เสียงนั้นยังโวยวายทั้งที่ไม่เห็นตัว เทพราตรีอดหัวเราะออกมามิได้ เสียงทุ้มนุ่มเต็มไปด้วยความเอ็นดู จนผู้ที่ถูกหัวเราะได้แต่กระพืดกระพืด กระนั้นเมื่อเห็นว่าเทพผู้เลื่องชื่อยังคงทำตัวไม่ทุกขไม่ร้อนจึงได้แต่ขบเม้มริมฝีปากอย่างโกรธเคือง ฉับพลันแสงสีทองนวลตาก็สาดส่องไปทั่วทั้งบริเวณ จนมิอาจลืมตาขึ้นมอง เมื่อแสงนั้นจางลง ร่างของเทพหนุ่มรูปงามก็อันตรธานไป เหลือทิ้งไว้เพียงไซ่ตรวนสีทองที่ปรากฏร่องรอยการถูกทำลายจนแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง สิ่งแรกที่ปรากฏเข้ามาในคลองจักษุของเทพราตรี คือใบหน้าของอาชาสีดำตัวหนึ่ง ลื่นสีเข้มที่กำลังจะสัมผัสใบหน้าของเธอทำให้เทพหนุ่มตั้งสติและเบี่ยงตัวหลบได้ทัน จากนั้นจึงได้สังเกตสภาพโดยรอบของตนเอง

กลิ่นฟางโชยเข้ามาในจมูก พานให้คิ้วเรียวดูจระบีฆมวดเข้าหากัน เล็กน้อยด้วยความไม่คุ้นชิน ความเข้มข้นของมันทำให้เทพหนุ่มต้องสอดส่ายสายตามองไปรอบๆ แต่เมื่อหันไปทางซ้ายเขาก็พบฟางสีเหลืองอ่อน หันไปทางขวาก็เป็นฟางสีเหลืองอ่อนเช่นกัน เทพราตรีจึงได้รู้ว่ายามนี้เขากำลังนอนเอกเขนกอยู่บนกองฟางนั่นเอง

"อ้าวๆ คุณชาย ท่านมาจากที่ใดนั้น ต้องการติดรถม้าพวกเราไปด้วยหรือ" ยังไม่ทันจะได้สำรวจให้มากกว่าเดิม เขาก็ได้ยินเสียงของบุรุษที่ออกจะแหบแห้งอยู่ข้าง เมื่อยกศีรษะขึ้นมาจากกองฟางก็เห็นเป็นชายวัยกลางคนที่ร่างกายมิได้ผอมแห้งแต่ก็มีได้กำยำ ออกจะกลางๆ มีมัดกล้ามเนื้อบางส่วนเหมือนคนสุขภาพดีทั่วไป ซึ่งเป็นลักษณะที่พบเห็นได้ยากบนสวรรค์ ทว่าสิ่งที่ทำให้เทพราตรีตื่นตระหนกอยู่ในใจกลับเป็นพลังวิญญาณที่ไหลวนอยู่รอบตัวคนผู้นั้น

สำหรับเทพโดยกำเนิดเช่นเขาแล้ว ความสามารถที่ติดตัวมาก็คือการ

มองเห็นพลังวิญญาณของทุกสรรพสิ่ง 'ไม่ว่าจะอยู่ในภพสวรรค์ ภพมนุษย์ หรือภพมาร หากสิ่งใดมีพลังวิญญาณเขาก็สามารถมองเห็นและแยกแยะระดับพลังได้ทั้งสิ้น'

ทว่าบุรุษเบื้องหน้าเขานี้แม้จะมีพลังวิญญาณ แต่เมื่อขยี้ตาลั้วมองใหม่ ทั้งเสียงซ้าย เสียงขวา หรือกลับหลังมอง ก็ยืนยันได้ว่าอีกฝ่ายเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาที่ไม่สามารถบำเพ็ญเพียรได้ เช่นนั้นแล้วเหตุใดจึงมองเห็นเขากัน

"พี่ชาย...นี่ท่านมองเห็นข้าด้วยหรือ" ด้วยความที่เขามิได้เป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยมอันใด จึงเอ่ยถามดังที่ใจสงสัยออกไป

"ข้าก็ต้องมองเห็นเจ้าอยู่แล้วสิ พวกเราทุกคนต่างก็มองเห็นด้วยกันทั้งนั้น" กล่าวจบก็หันไปหาแนวร่วมที่ยืนอยู่เบื้องหลังตนเองอีกสองสามคน "เขาสติดีหรือไม่"

"นั่นสิ คงไม่ใช่พวกตม้ตุ่นหรอคะ" เสียงกระซิบกระซาบดังอยู่ทางด้านหลัง หากเป็นคนทั่วไปก็คงมีอาจไต่ขึ้น แต่เทพที่เก่งกล้าเช่นนั้นได้ยินชัดเจนทุกคำพูด ถึงอย่างนั้นเทพาตรีก็มิได้รู้สึกโกรธเคืองอันใด เขาแยมั้มให้กลุ่มคนเหล่านั้นเล็กน้อย ก่อนลอบสังเกตสภาพของตนเองอย่างรวดเร็ว

เวลานี้เขายังคงสวมอาภรณ์สีขาวตัวเก๋เช่นเดิม ผ้าป่านโปร่งบางไร้ซึ่งลวดลาย เป็นอาภรณ์สำหรับนักโทษบนสวรรค์นั่นเอง ยามนี้มันออกจะเลอะเทอะมอมแมมสกปรกเล็กน้อย คงเป็นผลจากการร่วงหล่นลงมาจากสวรรค์ ถัดออกไปไม่ไกลเขาสังเกตเห็นห่อผ้าสีเหลืองนวลที่ปักตัวอักษรเอาไว้ด้วยไหมสีดำหนึ่งคำ

'เยว'*

"พวกท่านกำลังจะเดินทางไปไหนกันหรือ" เทพาตรีแยมั้มออกมาเล็กน้อย ดวงตาไค้ลงนิดๆ เป็นรอยยิ้มที่อบอุ่นและอ่อนโยนเป็นอย่างยิ่ง ทำเอาเหล่าคนที่พบเห็นเกิดความรู้สึกอยากสักการะขึ้นมาร่วมกันโดยไม่ทราบสาเหตุ

"พวกเรากำลังจะไปเมืองเยียนจิงกัน"

* เยว คือพระจันทร์

"ไกลหรือไม่"

"หากใช้เวลาเดินทางด้วยรถม้าเช่นนี้ก็ประมาณสามวันเท่านั้น"

"เช่นนั้นข้าคงต้องรบกวนเหล่าพี่ชายแล้ว"

"ไม่มีปัญหา เพียงแต่ยามนี้รถม้าของพวกเราเต็มเสียแล้ว หากมีถือสา คุณชายคงต้องอาศัยเกวียนขนฟางนี้แล้ว"

"เช่นนั้นคงต้องรบกวนพวกท่านแล้ว" กล่าวจบก็พูดคุยกันอีกสองสามประโยค จากนั้นพวกเขาก็พากันออกไป เหลือเพียงเจ้าม้าดำตัวเดิมและเทพราตรีบนเกวียนขนฟางเท่านั้น

"แม้เจ้าจะมีได้น่ารักเท่ากวางน้อยของข้า แต่เจ้าก็ยังน่ารักในแบบของม้า" เทพหนุ่มรูปงามเอ่ยรำพัน เจ้าม้าดำได้ยินเช่นนั้นก็เหินหน้าขึ้นอย่างภาคภูมิใจ การกระทำของมันทำให้เขาหัวเราะน้อยๆ ด้วยความสบายใจอย่างไม่รู้สึกมาแสนนาน ก่อนจะหลับหัวมันไปสองที

แวตอาอ่อนโยนค่อยๆ จางลงจนเปลี่ยนเป็นเรียบเฉย เขากวาดสายตามองไปรอบกายอีกครั้ง เมื่อตรวจสอบดูแล้วว่าไม่มีใครอยู่ใกล้ตนในระยะหนึ่งหลี่* จึงคลี่ห่อผ้าที่อยู่ข้างกายออก ด้านในห่อผ้ามีสิ่งของอยู่เพียงไม่กี่อย่าง หนึ่งในนั้นเป็นถุงเงินหนึ่งถุง เมื่อลองหยิบขึ้นมาก็พบว่ามีน้ำหนักอยู่พอสมควร ครั้นเปิดดูก็พบก้อนเงินก้อนทองเล็กๆ จำนวนมาก เขาจึงนึกขึ้นได้ว่าในภพมนุษย์นั้นดูเหมือนจะใช้สิ่งนี้ในการแลกเปลี่ยนซื้อขายกัน

ถัดมาจากถุงเงินคือพุทธานุภาพของเขา ของสิ่งนี้เป็นสมบัติที่เขาได้รับตกทอดมาจากบิดามารดา พุทธานุภาพนี้ถูกรังสรรค์ขึ้นโดยเทพการช่างองค์หนึ่งเมื่อหลายพันปีก่อน ซึ่งปัจจุบันได้เข้าสู่นิพพานไปแล้ว นับเป็นของวิเศษเพียงสิ่งเดียวที่มีได้ใช้พลังเทพของเขา แต่ใช้พลังธรรมชาติที่มีอยู่ทั่วทุกหนแห่งบนโลกแทน

ด้านล่างของถุงเงินและพุทธานุภาพคือหนังสือจำนวนหนึ่ง ตัวอักษรที่เขียนอยู่ในหนังสือค่อนข้างแตกต่างจากภาษาของเหล่ามนุษย์ที่เขาเคยเห็นอยู่บ้าง ทว่าก็ยังคงอ่านเข้าใจได้ เทพราตรีเคยเรียนภาษาของเผ่าต่างๆ มาแล้วทั้งสิ้น

* หลี่ (หรือลี้) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน 1 หลี่เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

จึงสามารถอ่านออกเขียนได้แทบทั้งหมด ยกเว้นเพียงอย่างเดียวคือตัวอักษรमार
เนื่องจากไม่สามารถหาเรียนได้บนสวรรค์

บนหน้าปกของหนังสือเล่มแรกซึ่งมีสีฟ้าอ่อนเขียนเอาไว้ว่า 'คู่มือการใช้ชีวิต ฉบับเข้าใจง่าย' เมื่อลองเปิดผ่านๆ จึงกล่าวได้ว่าเป็นหนังสือดีเล่มหนึ่ง บอกเล่าเรื่องราวการใช้ชีวิตบนโลกมนุษย์และโลกผู้ฝึกยุทธ์ เทพราตรีตั้งมั่นเอาไว้ว่าเธอจะต้องอ่านและศึกษาจนแตกฉานให้จงได้

เล่มถัดมาเป็นหนังสือที่มีหน้าปกสีดำปักด้วยด้ายเป็นลายดอกไม้
ดูสวยงามสดใสไม่น้อย บนเล่มนี้มีตัวอักษรสีขาวปักเอาไว้ด้วยลายเส้นที่
ดูแปลกตาว่า 'เสื้อผ้าบุรุษที่กำลังได้รับความนิยม' ครั้นลองเปิดดูก็ปรากฏว่า
เป็นหนังสือภาพ มีสีสันครบถ้วน อธิบายถึงรูปแบบการแต่งกายของบุรุษ
ทั้งชาวเมืองและชาวยุทธ์ มีการอธิบายว่าเครื่องแต่งกายลักษณะใดเป็นของ
สำนักใด ดูแล้ววุ่นวายไม่น้อย เห็นทีคงต้องตามอ่านทีหลัง

ต่อมาเป็นอาภรณ์หนึ่งชุด เมื่อเทพราตรีลองคลี่ออกดูก็พบว่า เป็นอาภรณ์
สีครามที่ตัดเย็บมาอย่างดี เนื้อผ้าเองก็ค่อนข้างแข็งแรงทนทานทั้งยังหุหวมมาก
หากเป็นผู้มีความรู้สักหน่อยก็จะเห็นว่ามันทอประกายลือกับแสงจันทร์ ลวดลาย
ปักด้วยไหมเงินหายาก เป็นลายเมฆมวงคลที่มีดวงจันทร์และดวงตะวันเคียงคู่กัน

นอกจากนี้ยังมีหยกพกอันเล็ก เป็นหยกมันแพะสีขาวบริสุทธิ์ไร้ซึ่งตำหนิ
แกะสลักเป็นลายดวงจันทร์ที่ล้อมรอบด้วยหมู่เมฆและดวงดาว ตรงกลาง
สลักไว้เป็นคำว่า 'เย' ที่มีความหมายว่าราตรี

และสิ่งสุดท้ายคือจดหมายหนึ่งฉบับ

กระดาศาสีขาวนวลตาปรากฏขึ้นบนฝ่ามือของเทพราตรี ลายลักษณะ
อักษรบนนั้นแสดงให้เห็นว่าผู้ที่เขียนมันค่อนข้างจะเป็นคนที่ซุกซนไม่น้อย
ลายมือไม่ได้เรียบร้อยเป็นระเบียบ ทว่าก็มีความน่ารักสมวัยอยู่ ยามเมื่อเห็น
ลายมือซึ่งไม่ได้เห็นมานาน แวบแห่งความคิดถึงก็พาดผ่านในดวงตาคู้งาม
อย่างรวดเร็ว ก่อนจะจางหายไปเมื่อได้อ่านถ้อยความในจดหมายนั้น

‘ถึง เทพราตรีผู้เก่าแก่คำฟ้าคำสวรรค์’

ข้าหวังว่าท่านจะใช้ชีวิตให้ดีขึ้นหลังจากต้องหงอยเหงาเป็นตาเฒ่าที่ถูกหลาน
มิใยดีอยู่ในคุกสวรรค์ถึงแปดร้อยปี ท่องเที่ยวให้มีความสุขสมกับอิสระที่ได้รับมา
มิต้องเป็นห่วง ข้าสัญญาว่าท่านจะต้องได้กลับมาบนสวรรค์อย่างสมเกียรติ
มิต้องหลบซ่อน และมิต้องถูกตราหน้าว่าเป็นคนชั่วซ้ำซ้ำดังเช่นที่ผ่านมาอีก
เทพจันทร์ผู้ส่งงามที่สุดบนสวรรค์

ป.ล. ข้าเกือบลืม ท่านต้องอ่านคู่มือที่ข้ารวบรวมมาอย่างยากลำบาก
ให้จบภายในหนึ่งวัน มิเช่นนั้นวัตถุโบราณเช่นท่านคงมีวันเข้าใจโลกอย่าง
แน่นอน'

เมื่อเทพราตรีเห็นหมายเหตุสุดท้ายเช่นนั้น เขาก็ดัดที่จะลบใบหน้าของ
ตนเองให้ได้

โดยทั่วไปแล้วเทพที่เป็นเทพแต่กำเนิดมักจะมีใบหน้าที่สวยงามเยรา
ตลอดกาล เนื่องจากไม่อาจแก่ชราหรือตายได้ ดังนั้นเมื่อถึงช่วงเวลาของตน
พึงพอใจก็มักจะหยุดใบหน้าและร่างกายไว้แต่เพียงเท่านั้น ส่วนเหล่าเทพที่
มีใบหน้าเหี่ยวแห้งทั้งหลายมักจะเป็นเหล่าเซียนหรือเผ่าพันธุ์อื่นๆ ที่บรรลุ
มาเป็นเทพทั้งสิ้น และเมื่อบรรลุมาในระยะเวลาใดก็จะต้องคงสภาพเช่นนั้น
ไปจนกว่าวิญญานจะดับสูญ หรือไม่ก็กลับเข้าสู่วัฏสงสารอีกครั้ง

อันที่จริงเทพเซียนเหล่านี้นั้นสามารถให้เทพแต่กำเนิดบางคนช่วย
เสริมสร้างความเยาว์วัยให้ได้ แต่ก็มักจะต้องมีข้อแลกเปลี่ยนอยู่เสมอ
เนื่องจากบนสวรรค์มิได้ใช้ระบบเงินตราแบบโลกมนุษย์ สิ่งที่พวกเขา มักจะ
ใช้ในการแลกเปลี่ยนกันคือสิ่งที่เรียกว่า 'แต้มบุญ' ซึ่งแท้จริงแล้วก็ค
ือตะบะบำเพ็ญนั่นเอง

ตะบะบำเพ็ญของเหล่าเทพนั้น กว่าจะได้มาในแต่ละปีช่างยากเย็นนัก
เทพบางองค์อาจบำเพ็ญมาหลายสิบหลายร้อยปี แต่ตะบะที่ได้รับกลับมีค่า
เทียบเท่ากับหนึ่งปีเพียงเท่านั้น ดังนั้นแล้วจึงน้อยนักที่จะมีเทพเซียนนำมาใช้จ่าย
กันอย่างสุรุ่ยสุร่าย หากเป็นไปได้ก็จะพยายามหาสิ่งของอื่นมาแลกเปลี่ยน

มากกว่า และสิ่งนี้เองที่ทำให้เทพหลายองค์ได้แรงงานมาใช้เปล่า

ตบะบำเพ็ญนี้ใช้ในการส่งเสริมเพิ่มพูนพลังและบารมีของเทพแต่ละองค์ นอกจากการฝึกฝนไปตามรูปแบบของแต่ละองค์แล้ว การได้รับศรัทธาจากมนุษย์ หรือเฝ้าพันธุอื่นๆ เองก็สามารถช่วยเพิ่มพูนตบะบำเพ็ญได้เช่นกัน จึงมักจะมี เทพเจ้าที่อาสาไปช่วยเหลือจัดเกทภัยให้กับผู้คนอยู่เสมอ เพื่อแลกกับการ กราบไหว้บูชา เหล่าเทพสายโพธิสัตว์จึงมักจะเข้าสู่นิพพานได้อย่างรวดเร็ว

เทพหนุ่มอ่อนทวนเนื้อความในจดหมายอีกครั้ง ก่อนจะถอนหายใจออกมา เพียงเล็กน้อย

ดูเหมือนอายุของเขา กำลังจะเล่นชนบางอย่างซึ่งไม่ดีเอาเสียเลย แต่ เขารู้ตัวว่ายามนี้ตนไม่อาจกลับขึ้นไปบนสวรรค์ได้ เช่นนั้นเขาก็จะถือโอกาสนี้ ใช้ชีวิตในโลกมนุษย์และบำเพ็ญเพียรเพิ่ม เนื่องจากยามที่ถูกจองจำเอาไว้ ในคุกสวรรค์เขาไม่อาจบำเพ็ญเพียรได้เลยแม้สักนิด

มิใช่เพราะมีตรวนเทพล่ามอยู่ สำหรับเทพราตรีผู้มีชื่อเสียงเรื่องพลังของเขาแทบจะเทียบเท่ากับอดีตเจกเซียนฮ่องเต้ ตรวนเทพเพียงแค่นั้น มีหรือจะสามารถรั้งเขาไว้ได้ โช้ตรวนเส้นนั้นแท้จริงแล้วเขาสามารถทำลายได้ ตั้งแต่วันแรกที่ถูกสวมเสียด้วยซ้ำ ทว่าสิ่งที่เป็นปัญหาคือเจดีย์องค์นั้นที่คุมขัง เขาไวต่อพลังเทพมาก หากใช้พลังแม้เพียงนิดมันก็จะกลายเป็นตัวส่งสัญญาณ เรียกทหารสวรรค์ทั้งหลายแหล่มาแทบจะทันที

นึกแล้วก็ได้แต่แหม้มยิ้มอย่างเย้ยหยันให้กับตนเอง เจดีย์องค์นั้นเป็น สิ่งที่ดีที่พี่ชายร่วมอุทรผู้ที่ได้ชื่อว่าถูกเขาก่อกบฏแย่งชิงบัลลังก์สร้างขึ้นเพื่อ ตัวเขาโดยเฉพาะ

เทพราตรีมิได้มีความยึดติดกับแดนสวรรค์มากนัก แปรร้อยปีที่ไม่ได้เห็น เดือนเห็นตะวันในเจดีย์ทำให้ความปรารถนาของเขาคือการได้ออกไปยังที่แห่งใด ก็ได้ที่ได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข มิข้องแวะหรือเกี่ยวพันกับผู้ใด ทว่าเบื้องลึก ในจิตใจเขาก็มีอาภยนิยมนกับความอยู่ดีธรรมที่ตนเองได้รับเช่นกัน

เทพสวรรค์มิจำเป็นต้องละซึ่งกิเลส มิใช่ทุกองค์ที่จะเป็นพระโพธิสัตว์ ทว่าก็มีอาจจะทำผิดเช่นกัน เมื่อกระทำชั่วหรือกระทำผิด สิ่งที่จะลงทัณฑ์

พวกเขาไม่ใช่สายเลือดเทพในกาย หากแต่เป็นบัญชาสวรรค์ต่างหาก

เทพราตรีถอนหายใจออกมาอย่างแผ่วเบา เวลาบนสวรรค์กับโลกมนุษย์ไม่เท่ากันอยู่แล้ว ดังนั้นเขาจึงไม่ได้รับร้อนอะไร หนึ่งชั่วยาม* บนสวรรค์เท่ากับหนึ่งเดือนบนโลกมนุษย์ เช่นนั้นเมื่อครบสิบสองชั่วยามก็เท่ากับหนึ่งปีพอดี มีเวลาเหลือเฟือพอให้สะสมตะบะ ซึ่งเขาก็ได้แต่คาดหวัง เพราะไม่อาจรู้ได้เลยว่าเมื่อบนสวรรค์ทราบถึงการหายตัวไปของตนเองจะเกิดความวุ่นวายอะไรขึ้นบ้าง

แต่ก็ช่างเกิด ปล่อยให้เป็นเรื่องของสวรรค์ไป ในเมื่อยามนี้เขาได้อิสระกลับมาแล้ว ย่อมต้องอ้าแขนรับมันเอาไว้ได้อย่างเต็มที่

เทพราตรีลัดเปลี่ยนอาภรณ์อย่างรวดเร็วเมื่อสัมผัสได้ว่ามีคนกำลังใกล้เข้ามา จากนั้นก็เก็บทุกอย่างเอาไว้กับตัวอย่างรัดกุม

"โอ้ คุณชายผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วดูหล่อเหลาเป็นผู้เป็นคนขึ้นเยอะเสีย มาๆ ข้าวต้มกำลังอุ่นๆ รีบกินเสีย" เป็นชายเจ้าของขบวนเดินทางนี้ที่เดินเข้ามาพร้อมกับชามไม้ขนาดใหญ่ที่มีข้าวต้มหอมฉุย ควันจางๆ ลอยขึ้นมาแสดงให้เห็นว่ากำลังอุ่นได้ที่

เทพเจ้าเมื่อเริ่มเติบโตก็จะเข้าสู่สภาวะกายทิพย์ กล่าวคือไม่มอง ไม่หิว ถึงอย่างนั้นเทพราตรีก็ชอบที่จะลิ้มรสอาหารอร่อย แม้ว่าท้องไม่จำเป็นจะต้องได้รับการเติมเต็ม แต่เทพหนุ่มก็ยังคงรับมาอย่างเต็มที่ เขาตักชิมคำเล็กๆ พอประมาณ ข้าวต้มธรรมดาแต่กลับมีกลิ่นหอมหวานของข้าวที่สะอาด เนื้อปลาและผักเองก็กลมกล่อม กลืนไปกับเนื้อข้าวจนแทบจะแยกกันไม่ได้

"หอมอร่อยมาก"

"เช่นนั้นก็กินเยอะๆ ว่าแต่ข้ายังไม่รู้จักท่านเลย ส่วนท่านจะเรียกข้าว่าพี่โจก็ได้" ชายผู้นั้นแนะนำตัวอย่างเป็นกันเอง เทพราตรีจึงทำตามเพื่อมิให้ผิดแปลก เขาแยมั้ย้มอ่อนโยนตามแบบของตนเอง แล้วเอ่ยด้วยโทนเสียงนุ่มนวล

"ข้ามีนามว่าเยเลิน"

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ 1 ชั่วยามเท่ากับ 2 ชั่วโมง

ทางด้านสวรรค์ชั้นฟ้า เหตุการณ์สวรรค์สะท้อนมาได้กินเวลานานมากนัก ทว่าเมื่อทุกอย่างหยุดลง เหล่าเทพเซียนต่างก็ต้องตกตะลึง เมื่อเหล่าวิหαρ ตำนกที่แสนจะภาคภูมิใจหลายหลังถล่มราบลงมาเป็นหน้ากลอง เหลือเพียง ซากปรักหักพัง

โดยเฉพาวิหαρเทพอาลัยที่สร้างด้วยน้ำพักน้ำแรงและตะบะเทพนับแสน นับล้านปีทีเหล่าเทพช่วยกันเดิมวันละนิดวันละหน่อย ซึ่งใช้สำหรับสักการบูชา เหล่าบุคคลสำคัญต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเหล่าพระโพธิสัตว์ อดีตจักรพรรดิสวรรค์ ตลอดจนเชื้อพระวงศ์และเทพเจ้าองค์สำคัญที่พากันเข้าสู่นิพพานไปแล้ว ในเวลานี้กลับเยี่ยงกระท่อและบางส่วนก็หลุดแยกออกมา รวากับตัวต่อไม้ ที่ชิ้นส่วนไม่ครบ

แต่นั้นยังไม่น่าตกใจเท่ากับข่าวที่ได้ยินมาจากชายแดนสวรรค์

คุณสวรรค์ที่แสนจะภาคภูมิใจซึ่งมีความแข็งแกร่งในระดับที่คุมขังบุคคล แสนน่ากลัวอย่าง 'เทพราตรี' เอาไว้ได้ ยามนี้ถล่มลงมากลายเป็นเศษซาก ไม่มีชิ้นดี

เหนือสิ่งอื่นใดกลับมีข่าวที่นำหวาดหวั่นยิ่งกว่า

ที่ชั้นบนสุดของเจดีย์พิทักษ์ฟ้า อันเป็นนามเสนอหังการของคุณสวรรค์ บัดนี้เหลือทิ้งไว้เพียงเศษซากของตรวนเทพซึ่งได้ชื่อว่าเป็นสิ่งที่สามารถสะกด พลังของเทพสวรรค์ทุกองค์ได้ไม่ว่าวันแม้แต่เง็กเซียนฮ่องเต้ ยามนี้ผู้ที่ควรถูกมัน สะกดไว้ได้หายไปเสียแล้ว!!

จักรพรรดิสวรรค์ถึงขั้นเรียกประชุมเหล่าแม่ทัพและผู้มีตำแหน่งสำคัญ ทั้งหลายบนสวรรค์แทบจะทันที เพราะไม่อาจทราบได้เลยว่าเทพองค์นั้น ในเวลานี้อยู่ ณ ที่แห่งใด จะซ้ำแม้เพียงนิดก็หาได้ไม่

"เหตุการณ์สวรรค์สะท้อนในครั้งนี่ต้องเป็นฝีมือของเทพราตรีเป็นแน่"

"ใช่ๆ ข้าเห็นด้วย มิเช่นนั้นเมื่อเกิดเรื่องขึ้นเขาคงมิหายตัวไป นี่กลับ หลบหนี มีพิธีอย่างยิ่ง"

"นี่หมายความว่าแม้จะถูกกักขังไว้ในเจดีย์พิทักษ์ฟ้าถึงแปดร้อยปี ก็มิอาจลดทอนพลังของเขาลงได้เลยหรือ"

"ช่างเป็นเทพที่น่ากลัวอะไรเชื่อนี้ ความสามารถยิ่งใหญ่แต่กลับเป็นเทพชั่วช้า มิน่าเลย มิน่าเลย..."

จักรพรรดิสวรรค์ได้แต่นิ่งฟังความคิดเห็นของเหล่าเทพที่มาประชุมกัน พร้อมหน้าพลางครุ่นคิดกับตนเอง จนกระทั่งเสียงเริ่มชาลงก็ตัดสินใจบางอย่างขึ้นมาได้

"ไปตามฮ่าวหรรณกลับมา เห็นที่ยามนี้จะมีเพียงเขาที่สามารถรับมือกับเทพราตรีผู้นี้ได้"

ตัวอย่าง

ราตรีที่ 2

สวัสดีสหาย

ระยะเวลาสามวันในการเดินทางนั้น เทพราตรีได้ศึกษาดำรงทั้งหลายที่เทพจันทร์ทิ้งไว้ให้อย่างละเอียด ศึกษาความเป็นไปของโลกมนุษย์ที่กำลังอาศัยอยู่ ณ เวลานั้นอย่างถี่ถ้วน เพื่อมิให้ตนเองแปลกแยกจากผู้คนมากนัก

แม้ว่าเยลีนจะเป็นเทพเจ้า แต่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโลกมนุษย์และภพอื่นๆ มีเพียงผิวเผิน เนื่องด้วยฐานะเทพราตรี ทั้งยังเคยเป็นเชื้อพระวงศ์ผู้หนึ่ง เขาได้แต่รำเรียนเรื่องราวเกี่ยวกับภพสวรรค์ เรื่องราวของเทพ กอปรกับหน้าที่ในฐานะเทพราตรีคือการเฝ้ามองความเป็นไปของจักรวาลผ่านดวงดาว

เทพราตรีทุกรุ่นล้วนมีความสามารถอย่างหนึ่งที่สืบทอดต่อกันมา นั่นก็คือการพยากรณ์

พวกเขาสามารถทำนายเหตุการณ์หรือเคราะห์กรรมของผู้คนผ่านการจ้องมองดวงดาวบนนภา ดาวไร้อชื่อหนึ่งดวงเมื่อขยับแม้เพียงน้อยนิดก็อาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงได้ ดังนั้นหน้าที่ของเหล่าเทพราตรีในแต่ละวันที่ผ่านไปบนภพสวรรค์ก็คือการนั่งมองดวงดาวเพื่อทำนายเหตุการณ์หรือชะตาอยู่ในวิหารที่มีนามว่าวิหารดาราสุมุท

หากพบความผิดปกติหรือได้รับคำพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวใหญ่โตก็เพียงแค่นำไปแจ้งประมุขสวรรค์เท่านั้น มิเคยต้องลงไปตรวจสอบหรือจัดการด้วยตนเอง ดังนั้นเรื่องพื้นฐานอย่างเช่นวิถีชีวิตของมนุษย์จึงเป็นเรื่องใหม่สำหรับเทพราตรีอย่างยิ่ง

ซึ่งนับว่าเป็นโชคดีของเยโฮนาห์ที่โลกมนุษย์ยังมีแบ่งแยกย่อยออกไปอีก นั่นก็คือโลกของคนธรรมดาที่ไม่มีพลังใดๆ และโลกของผู้ฝึกยุทธ์ผู้มีพลังวิเศษ ที่เรียกว่าปรมาณูพิมายมาตั้งแต่กำเนิด ดังนั้นเขาจึงสามารถหักทักเอาได้ว่า ตนเองเป็นหนึ่งในชาวยุทธ์เหล่านั้น เพื่อที่จะได้ไม่ต้องปิดบังพลังเทพของตนเอง ที่แตกต่างจากคนธรรมดา

กล่าวถึงเรื่องนี้แล้วเทพราตรีก็นึกขึ้นมาได้ว่าเมื่อตอนที่เขายังทำหน้าที่ เทพราตรีอยู่ก็เคยทำนายว่าโลกมนุษย์จะเกิดเหตุการณ์บางอย่าง ซึ่งก็มาจาก เหล่าผู้มีบุญญาธิการสูงส่งทั้งหลายที่ถูกส่งไปจุติเพื่อทำภารกิจ บุคคลเหล่านั้น ล้วนเรียกได้ว่าเป็นบุตรแห่งสวรรค์ แม้ว่าในคราวแรกอาจพบเคราะห์กรรมที่เป็นบททดสอบจากสวรรค์ แต่สุดท้ายก็ในสปีส่วนก็สามารถพ้นฝ่าอุปสรรค กลับขึ้นมาเป็นเทพได้ดังเดิม

มายามนี้ก็นึกตำหนิตนเองไม่น้อย หากเขายืนยันเพียงขึ้นเสียหน่อย ศึกษาเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับคำทำนายนับร้อยนับพันที่ได้พบเจอมา อาจจะไม่ต้องลำบากอย่างที่เป็นอย่างตอนนี้ได้ แม้ภพมนุษย์เมื่อเทียบกับ แดนสวรรค์แล้วช่างเล็กแคบกว่านัก ทว่าความซับซ้อนกลับมีเยอะยิ่ง เขา ไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าต้องใช้เวลานานเท่าใดจึงจะสามารถเรียนรู้เรื่องราว ของดินแดนแห่งนี้ได้จนแตกฉาน ในเวลานี้เขารู้ซึ่งแล้วว่าเหตุใดเขียนที่บรรลุ เป็นเทพจึงมีน้อยนิดจนน่าสงสาร

การจะปลดปล่อยกับโลกใบนี้ช่างยากเย็นนัก

"คุณชายเยโฮนาห์ก็จะถึงเมืองเยียนจิงแล้ว ท่านต้องการลงที่ใดหรือ"

ผู้นำของขบวนเดินทางครั้งนี้หรือพี่ชายใจตามาที่อีกฝ่ายแนะนำตัว ก้าวเดินมาหาเทพหนุ่มอย่างกระตือรือร้น หลังจากที่เยโฮนาห์เปิดเผยว่าตนเอง ก็เป็นหนึ่งในกลุ่มคนที่เรียกว่าชาวยุทธ์ เหล่าคณะเดินทางก็ปฏิบัติตัวกับเขา ดีขึ้นผิดหูผิดตา ทั้งยังออกจะดูแลหาเหตุหาภัยด้วยซ้ำ กระนั้นก็ไม่ต้องเก็บ ความสงสัยเอาไว้วันนาน เมื่อหนึ่งในคณะเดินทางกลุ่มนี้สังเกตเห็นว่าเขา ดูจะงุนงงไม่น้อย จึงคิดไปเองว่าเทพราตรีน่าจะจะเป็นเหล่าเขียนที่เพิ่งลงมาจากการเก็บตัวฝึกฝนครั้งแรก ด้วยเหตุนี้จึงได้แจจแจงให้ฟัง

คนธรรมดาส่วนใหญ่ยกย่องเหล่านัชายที่มีพลังวิเศษเหล่านั้นมาก โดยเฉพาะเหล่าผู้ฝึกตนที่อยู่ในสำนักฝึกฝนต่างๆ ที่เรียกตนเองว่า 'พรรครัชมะ' หรือ 'สำนักเซียน' ในฐานะเทพเจ้าเขาออกจะรู้สึกขัดๆ ในใจไม่น้อย เซียนที่แท้จริงมีปราณทิพย์แก่กล้ามาก นอกจากนั้นการจะเป็นเซียนมิใช่ว่ามีเพียงปราณทิพย์เท่านั้น แต่ยังต้องเป็นผู้ที่สามารถฝึกฝนจนได้รับตะบะบำเพ็ญเพียรอีกด้วย เมื่อได้ยินคนชื่นชมผู้ที่มีพลังแม้เพียงน้อยนิดว่าเซียนแล้ว เขาก็อดที่จะแหย่ยิ้มออกมาทั้งที่สายตาดูเย็นชาว่างเปล่ามาได้

แต่นั่นก็เป็นธรรมชาติของมนุษย์ สิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์นี้มักจะยกย่องเทิดทูนผู้ที่แข็งแกร่งกว่าตนเองอยู่แล้ว มิเช่นนั้นเมื่อเกิดเหตุการณ์ใดก็ตามที่ส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของตนคงไม่เรียกหาแต่เทพเจ้ากันหรอก

"ข้าลงที่หน้าประตูเมืองก็ได้" เย่เสินตอบคำถามของพี่ชายใจด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนตามแบบฉบับของตนเอง

กล่าวถึงเมืองเยียนจิงแล้ว เมืองนี้เป็นเมืองเล็กๆ ทว่าสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นเมืองหน้าด่าน รวมถึงเป็นเมืองที่เชื่อมต่อไปยังแคว้นแคว้นและเขตแดนของหลายสำนักได้

ภพมนุษย์ที่แบ่งออกเป็นสองฝั่งนั้น ในโลกของคนธรรมดาถูกแบ่งดินแดนออกเป็นสามแคว้นแคว้น ได้แก่ แคว้นฉี แคว้นเหลียน และแคว้นเยียน ซึ่งต่างปกครองโดยจักรพรรดิ ส่วนในโลกของยุทธภพไม่มีการแบ่งเขตการปกครอง กระนั้นก็มีสำนักฝึกตนชื่อดังที่คล้ายกับเป็นผู้นำยุทธภพของห้าตระกูลอันได้แก่ หมู่ตึกเหียนซิง (วจีพิสุทธ์) ของสกุลจี สำนักฉีหลินสุยจิง (กิเลนแก้ว) ของสกุลเซวี่ เซียนอวิ้นซาน (เมฆาเซียน) ของสกุลต่ง วังบุปผาของสกุลวัน และอารามอุโยว (ไร้ทุกข์) ของสกุลม่อฉี ขณะเดียวกันนอกจากสำนักเซียนก็ยังมีพรรคมารที่มักจะกระทบกระทั่งกันบ่อยครั้งอีกสองพรรค ซึ่งก็คือ วังเยว่เลียงของสกุลเพ่ย และพรรคจินเหลียน (สุวรรณบงกช) ของสกุลเคอ

นอกจากสำนักมีชื่อเหล่านี้แล้ว ก็ยังมีสำนักก๊ิบย่อยอีกมากมายที่เย่เสินได้ฟังมาจากผู้ร่วมขบวนเดินทาง โชคดีที่ความจำของเทพราตรีดีมากจนสามารถจำได้ทุกอย่างที่เคยผ่านหูผ่านตา ไม่เช่นนั้นเขาคงมึนงงไปหมดเป็นแน่

ครั้นมาถึงเมืองเยียนจิงแล้ว เทพหนุ่มก็ปลีกตนออกจากขบวนเดินทาง ในช่วงเวลาสามวันที่ผ่านมา เขาได้เรียนรู้ว่าบนโลกมนุษย์เงินตราเป็นสิ่งสำคัญมาก ขอเพียงแค่มียเงินไม่ว่าปรารถนาสิ่งใดล้วนได้รับมาอย่างง่ายดาย ในฐานะที่เป็นเทพ เย่เลินสามารถ 'เสก' ทุกสิ่งขึ้นมาได้ตั้งใจ แต่มนุษย์นั้นต้องใช้เงินไปแลกเปลี่ยนเอามา ดังนั้นก่อนแยกจากกันเขาจึงได้แขวนถุงเงินซึ่งมีเงินจำนวนหนึ่งใส่เอาไว้ที่ท้ายเกวียนขนฟางเล่มนั้น เพื่อเป็นสิ่งตอบแทนที่พาตนมาส่งยังที่หมาย

เย่เลินหาคนที่ไม่ค่อยมีผู้คนมากนักเพื่อสำรวจตนเอง ค้นช่องสำริดปรากฏขึ้นกลางอากาศด้วยพลังเทพ บนกระจกสะท้อนภาพของชายผู้หนึ่งเป็นใบหน้าที่แสนจะคุ้นเคยของตนเอง แต่สิ่งที่ไม่คุ้นเคยคือนัยน์ตาสีดำดุจดั่งรัตติกาล และสัญลักษณ์สีเงินรูปจันทร์เสี้ยวเคียงดาราล้อมด้วยเมฆามงคลที่กลางหน้าผาก เมื่อลองเคลื่อนมือไปสัมผัสดูก็รู้สึกได้ถึงพลังที่แผ่ออกมาแผ่วบาง สิ่งนี้คงใช้ผนึกกายทิพย์ของเขาและคงสภาพร่างมนุษย์ของเขาเอาไว้

เทพจันทร์ทรงรอบคอบเสียจริง

เผ่ามารมีบางสิ่งที่เรียกว่าตรามารอยู่ เป็นสิ่งที่ใช้บ่งบอกถึงเผ่าพันธุ์ของตนเอง เทพเองก็มีเช่นกัน แต่ตราเทพจะปรากฏก็ต่อเมื่อจำแลงกายเท่านั้น เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้ควบคุมปรารถเทพ หรือใช้ผนึกปรารถเทพก็ได้ และผู้ที่จะสามารถมองเห็นได้ก็มีเพียงเทพเจ้าด้วยตนเอง รวมถึงผู้ที่มิปรารถทิพย์ขั้นสูงกับศัตรูโดยธรรมชาติอย่างมารเท่านั้น ดังนั้นเหล่าผู้ที่ร่วมทางมากับเขาก่อนหน้านี้จึงไม่มีใครทักถามเลยแม้แต่ผู้เดียว

ตราเทพในเวลานี้ไม่ได้สร้างปัญหาใดให้กับเขามากนัก หากพบเจอเหล่าชาวยุทธภพก็พอแสร้งทำเป็นกลบเกลื่อนได้ว่าตรานี้เกิดจากวิชาที่ตนเองฝึกฝน หรือจะบอกว่าเป็นสัญลักษณ์ตระกูลก็ย่อมได้ อย่างไรก็ตามมนุษย์ก็ไม่สามารถตรวจสอบพลังของเทพเจ้าได้ แต่หลังจากนี้เมื่อสวรรค์รับรู้ถึงการหายตัวไปของเขาและเริ่มออกตามหา เช่นนั้นจึงจะเป็นการยากลำบากสำหรับเขาแล้ว เย่เลินไม่เคยจำแลงกายมาก่อน เวลานี้จึงยังไม่รู้วิธีเก็บซ่อนตราเทพ แต่ถึงอย่างนั้นสวรรค์ก็คงต้องใช้เวลาหลายชั่ววามในการคัดเลือกเทพ

ที่พอจะมีความสามารถมาเผชิญหน้ากับเขา

เห็นที่เรื่องราวลือถึงความโหดร้ายของเทพาตรีจะมีประโยชน์ก็ในเวลา
เช่นนี้

หลายชั่วยามบนสวรรค์กินเวลาหลายเดือนบนโลกมนุษย์ ดังนั้นเทพาตรี
จึงยังคงแยมยืมได้ เขาจะใช้เวลาที่มีอยู่ในการหาสถานที่เหมาะๆ เพื่อลงหลัก
ปักฐานและลี้ภัย รอจนกระทั่งสะสมบะได้มากกว่านี้สักหน่อยค่อยหาทาง
กลับขึ้นไปบนสวรรค์เพื่อเก็บข้าวของ แล้วออกไปหาที่เงียบๆ ใช้ชีวิตฝึกฝน
บำเพ็ญเพียรเพื่อบรรลุนิพพานดังเช่นที่เหล่าผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายบนสวรรค์ทำกัน

สำหรับเทพาตรีแล้ว สวรรค์ในเวลานี้ไม่มีสิ่งใดให้เขารู้สึกผูกพันเลย
แม้แต่น้อย แปรร้อยปีที่ผ่านมาสำหรับเขาช่างยาวนานนัก ยาวนานพอที่จะ
สามารถละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างได้โดยไม่รู้สึกเสียใจแม้แต่นิด ส่วนหน้าที่ของ
เทพาตรีนั้น ในอนาคตก็คงจะมีเทพรุ่นใหม่ที่ลึกลับกว่าที่มีพลังพยากรณ์มารับ
ช่วงต่อ เขาเองก็ไม่ใช่ว่ารักในหน้าที่การงานมากมายนัก ถือโอกาสนี้เกษียณ
ตนเองออกมาเลยก็แล้วกัน

เมื่อหาทางออกให้ตนเองได้แล้ว เย่เลนก็สำรวจความเรียบร้อยของตน
ก่อนแฝงตัวเดินตามผู้คนเข้าไปในเมืองเยียนจิงโดยให้ดูแปลกแยกน้อยที่สุด

ขั้นตอนการเข้าเมืองไม่ได้ยากเย็นเท่าใดนัก เขาเห็นว่าก่อนเข้าเมืองมนุษย์
จะต้องแสดงป้ายประจำตัวของตนเอง สำหรับคนทั่วไปก็เป็นแผ่นไม้บ้าง
แผ่นเหล็กบ้าง สำหรับผู้ที่มิฐาณะสักหน่อยก็จะเป็นหยกสลัก เย่เลนพลันนึกถึง
หยกมันแพะสีขาวที่เทพจันทราทิ้งไว้ให้ เขาจึงหยิบมันขึ้นมาแสดง โดยไม่ได้
รับรู้สักนิดว่าทหารที่ประจำการอยู่ตรงด่านตรวจคนเข้าเมืองถึงกับตาลง
เมื่อเห็นของล้ำค่าหายากเช่นนั้น

ยิ่งกองปรักภภาพลักษณะของผู้ที่พกหยกนั้นแล้ว พวกเขารู้ได้ทันทีว่า
คนผู้นี้ต้องเป็นบุคคลสำคัญในโลกยุทธภพเป็นแน่ ทหารรักษาเมืองที่เป็นเพียง
มนุษย์ธรรมดาจึงได้ให้การต้อนรับเป็นอย่างดีรีบพาไปส่งโรงแรมที่ใหญ่ที่สุด
ในเมืองเยียนจิงแทบจะในทันที ส่วนเทพาตรีเมื่อเห็นคนปฏิบัติกับตนเอง
เช่นนั้นก็ทำอะไรไม่ถูก เขาเดินตามอีกฝ่ายไปโดยไม่คิดมีปากมีเสียง ในใจ

อดคิดไม่ได้ว่ามนุษย์เมื่อนี้ช่างอัธยาศัยดีเสียนี้กระไร

เรือนเตียนหลาน (สีคราม) เป็นโรงเตียมที่ใหญ่ที่สุดของเมืองเยียนจิง ทว่าผู้ที่มาพักกลับไม่มีชาวบ้านหรือคนธรรมดาเลยแม้แต่ผู้เดียว กระทั่งเหล่า ขุนนางหรือคุณหนูคุณชายบ้านต่างๆ ที่ไม่มีปรารถนาก็ยังไม่ได้เข้าพักที่ โรงเตียมแห่งนี้ แต่มักจะไปพักที่เรือนหุโผ (อำพัน) ที่อยู่อีกฟากถนนแทน

เนื่องจากชาวยุทธภพมักจะมีเรื่องทะเลาะตอแยติดกันอยู่บ่อยครั้ง ดังนั้น จึงต้องมีโรงเตียมแยกเอาไว้โดยเฉพาะ เพื่อมิให้คนทั่วไปโดนลูกหลงจนบาดเจ็บ ล้มตายได้ เทพราตรีถูกพามาที่โรงเตียมแห่งนี้ด้วยภาพลักษณ์ของเขาคือเป็น คุณชายผู้สูงส่งจากสำนักเซียนแห่งใดแห่งหนึ่งนั่นเอง

ภายในเรือนเตียนหลานยามนี้พลุกพล่านไปด้วยผู้คนเนื่องจากเป็นเวลา กลางวัน ทำให้เย่เสินได้มีโอกาสเปิดหูเปิดตาเป็นครั้งแรก ตั้งแต่ลงมาจาก สวรรค์กลุ่มคนที่เขาได้เจอและร่วมทางมาด้วยตลอดล้วนเป็นเพียงมนุษย์ หาเข้ากินคำธรรมดา คราวนี้เขาได้เห็นเหล่าผู้มีพลังวิเศษบ้างเสียที

เทพราตรีมาเพียงผู้เดียวจึงไม่เป็นที่สังเกตมากนัก เสี่ยวเอ๋อร์* ที่ตาไว หน่อยก็พาเขาไปนั่งยังโต๊ะเจียบๆ เย่เสินที่ไม่ค่อยรู้ธรรมเนียมปฏิบัติของ พวกมนุษย์ก็ปล่อยเลยตามเลย ใครให้ทำอะไรก็ทำตามไป เมื่อนั่งลงแล้ว เทพหนุ่มก็ได้แต่สบตากับเสี่ยวเอ๋อร์เด็กหนุ่มผู้นั้นเจียบๆ อยู่นานสองนาน จนในที่สุดเด็กหนุ่มผู้นั้นก็ต้องเป็นฝ่ายเอ่ยปากออกมาก่อน

"เอ่อ...ไม่ทราบว่าคุณชายต้องการจะรับสิ่งใดหรือไม่"

ไดยินเซนนั้นเทพราตรีก็วิ่งไปเล็กน้อย ก่อนที่เรียวกางบางจะคลี่ออก เป็นรอยยิ้ม ดวงเนตรงามโค้งลงเล็กน้อยคล้ายจันทร์เสี้ยว ทำให้เหล่าคนที่ บังเอิญเคลื่อนสายตาดูผ่านมาชะงักค้างกันเป็นแถบๆ ความรู้สึกอยากสักการะ เกิดขึ้นในใจพร้อมกันโดยมิทันได้ตระเตรียม ซึ่งผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด ก็มีใช่ใครอื่น แต่เป็นเสี่ยวเอ๋อร์น้อยนั่นเอง

"ปกติเขาสั่งสิ่งใดก็นำสิ่งนั้นมาให้ข้าเกิด" เสี่ยวเอ๋อร์ได้ฟังก็รับคำอย่าง เหม่อลลย จากนั้นรีบรุดจากไปพร้อมใบหน้าแดงก่ำ โดยที่มิได้นึกสงสัย

* เสี่ยวเอ๋อร์ คือบริกรในร้านอาหารหรือร้านน้ำชา

ในความแปลกประหลาดของประโยชน์นั้นเลยแม้แต่หน่อย

เหตุการณ์นี้มิได้โดดเด่นอะไรนัก มีเพียงคนละแวกใกล้เคียงเท่านั้นที่รับรู้
 สายตาหลายคู่ที่อยู่ใกล้กับโต๊ะของเย่เฝ้าต่งพยายามลอบมองคุณชายหน้า
 หยกผู้นี้ ใบหน้าหล่อเหลารูปงาม ทว่าก็มิได้คาดคิดอะไร ออกจะไปทาง
 มองแล้วสยดสยองมากกว่า หากแต่ความประหลาดนั้นอยู่ที่ยิ่งมอญยิ่งรู้สึก
 มีความเคารพนบถนอบขึ้นมาในใจอย่างมิทราบสาเหตุ ทั้งๆ ที่อีกฝ่ายสวม
 อภรณ์สีครามเข้ม แต่กลับให้ความรู้สึกราวกับบุรุษผู้นี้แต่งกายด้วยอภรณ์
 สีขาวเปล่งปลั่งดุจเทพเซียนเสียได้ เมื่อลองพินิจดูอย่างถี่ถ้วนก็มิคล้ายกับศิษย์
 หรือเซียนของสำนักใด มิมีสัญลักษณ์ของสังกัดปรากฏบนกายเลยแม้แต่หน่อย
 มีเพียงหยกมันแพะสีขาวที่สลักอย่างงดงามห้อยไว้ที่เอว ส่วนคำว่า 'เย่' ที่
 สลักอยู่บนนั้นก็มีคันทันเอาเสียเลย และที่สำคัญยิ่งไร้ร่องรอยของกระบี่ที่เป็น
 สัญลักษณ์ของชาวยุทธ์อีกด้วย

โดยสามัญแล้วเหล่าสำนักเซียนหรือสำนักพรตต่างๆ มักจะใช้กระบี่เป็น
 อาวุธหลัก ทว่าทั้งโลกมนุษย์มีกระบวณท่าเพลงกระบี่ที่ได้รับสืบทอดกันมา
 นับร้อยนับพันปีอยู่มากมาย ส่วนกระบี่มีชื่อที่เคยได้ยินมานักต่อนัก ดังนั้น
 จึงมีคำกล่าวที่ว่า 'เห็นกระบี่ก็รู้ตัวคน' ผู้มีชื่อเสียงบางท่านแทบจะไม่เคย
 เห็นหน้าค่าตา ทว่ายามเมื่อออกกระบวณท่าหรือยามเมื่อชักกระบี่ก็รู้ได้ว่า
 คนผู้นั้นเป็นใครหรือมาจากที่แห่งใด

เทพหนุ่มมิได้รู้สึกทุกซักร้อนใดๆ เมื่อถูกจ้องมองด้วยสายตาอยากรู้
 อยากเห็น ผู้ใดอยากมองก็มองไป ในเมื่อมองแล้วก็ได้อะไรอยู่ดี เขาจึงบา
 หอมกรุ่นที่เสี้ยวเออร์ยกมาให้อย่างผ่อนคลายอารมณ์ และถือโอกาสนี้สำรวจ
 สิ่งต่างๆ ไปด้วย

ในโรงเตี๊ยมแห่งนี้มีผู้ฝึกยุทธ์มากหน้าหลายตา เขาใช้ความสามารถ
 ของเทพในการแยกแยะผู้คน โดยปราณทิพย์ในวิญญาณของมนุษย์นั้น
 ความแข็งแกร่งขึ้นอยู่กับระดับความแตกฉานของวิชาที่ตนฝึกฝน บางวิชา
 อาจจะธรรมดาสามัญมาก แต่หากวิธีการฝึกถูกต้องตรงจุดก็สามารถเพิ่ม
 ปราณทิพย์ได้สูงกว่าพวกวิชาหายากที่มีพิษสงร้ายกาจเสียอีก

เทพเจ้าสามารถแยกระดับพลังของมนุษย์เหล่านี้ได้จากความบริสุทธิ์ของปราณที่แผ่ออกมารอบกายคนผู้นั้น ยิ่งปราณทิพย์มีความบริสุทธิ์มากเท่าไร ก็ยิ่งเป็นผู้ที่แข็งแกร่งมากเท่านั้น ส่วนความบริสุทธิ์ก็ดูได้จากสีของปราณทิพย์ หากสะอาด ไร้สิ่งเจือปน ย่อมหมายความว่าคนผู้นั้นมีฝีมือกล้าแกร่งอย่างยิ่ง สิ่งนี้ตรงข้ามกับมาร เพราะสำหรับมารและผู้ฝึกวิชามาร ยิ่งปราณทิพย์หรือปราณมารดำมืดหรือสกปรกเท่าใด ย่อมหมายถึงมารตนนั้นยากที่จะรับมือมากขึ้นตามไปด้วย

กลับมาที่เหล่าผู้ฝึกยุทธ์ทั้งหลายในโรงเตี๊ยมอีกครั้ง เย่เลนสังเกตเห็นได้ว่ากลุ่มคนที่มาด้วยกันมักจะแต่งกายเหมือนกันหมด อย่างเช่นกลุ่มทางใต้ที่อยู่เกือบริมประตู เป็นชายหนุ่มสี่คน แต่ละคนแต่งกายด้วยอาภรณ์สีเขียวอ่อน มองแล้วออกจะให้ความรู้สึกสดชื่น ใบหน้าผุดผ่อง สะพายกระบี่ฝักสีเขียวอ่อนกันทุกคน บนอาภรณ์ปักลายกิเลนสีมรกตเอาไว้ เขานึกถึงหนังสือภาพที่อาเยว่ทิ้งไว้ให้ขึ้นมาได้ ดูเหมือนว่าคนหนุ่มเหล่านั้นจะมาจากสำนักฉินหลินสุ่ยจิงของสกุลเซวีย

มองเลยเข้าไปด้านในอีกหน่อยก็จะเห็นเหล่าคุณชายน้อยชุดขาวที่เรียกได้ว่าขาวทั้งกาย เพราะตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าล้วนเป็นสีขาว แม้แต่เครื่องประดับอย่างปิ่นก็ยังเป็นหยกขาว ทรงผมเรียบตึงปล่อยยาว ทว่าไม่มีกระดกกระเดื่องออกมาแม้แต่เส้นเดียว สีหน้าต่างก็สุขุมเยือกเย็น แผ่นหลังตั้งตรงแน่นเป็นกำแพง บนอาภรณ์ปักลายไป่หลันฮวา* ด้วยดินเงินล้ำค่า เทพหนุ่มนึกถึงความหมายของดอกไม้ชนิดนี้ 'คุณธรรมประจำตนอันสูงส่ง' ดูเหมือนว่านี่จะเป็นอนุชนจากสกุลฉี

เมื่อเคลื่อนไหวสายตาไกลออกไปจนเกือบถึงด้านในสุด ปรากฏเป็นโตะยาวที่มีหนุ่มสาววัยใกล้เคียงกันราวสิบคนนั่งสังสรรค์กันอย่างสนุกสนาน ทุกคนล้วนแต่งกายด้วยอาภรณ์สีฟ้าอ่อนดูจืดชืดท่อนภาสลับกับสีขาวดังก้อนเมฆ บนอาภรณ์ปักด้วยลายเมฆมงคลกระจาดกระจายอยู่ที่ชายผ้า ยามผ้าสะบัดเมื่อก้าวเดินก็ราวกับหมู่เมฆพลองลอยอย่างอิสระ สำนักนี้เป็นสำนักเซียน

* ไป่หลันฮวา คือดอกจำปี

ที่มีจำนวนคนมากที่สุด ทั้งยังครองตำแหน่งอันดับหนึ่งของยุทธภพบ่อยครั้งที่สุดด้วย คนทั่วไปสามารถพบเห็นศิษย์ของสำนักนี้ได้มากที่สุด เนื่องจากวิธีการเข้าร่วมสำนักไม่ยุ่งยากนัก ขอแค่มีพลังพื้นฐานถึงขั้นก็เพียงพอแล้ว จากนั้นค่อยเข้าไปฝึกฝนขัดเกลาเอาด้านใน ซึ่งสำนักที่ว่ำนั่นก็คือเซียนอวี่นชานนั่นเอง

น่าเสียดายที่ไม่มีโอกาสได้เห็นคนจากสองสำนักมีชื่อที่เหลือ เนื่องจากวังบุปผานั้นมีแต่สตรี การจะลงมาคลุกคลีกับผู้คนเป็นเรื่องยากที่สุด ส่วนอารามอุยวส่วนมากก็เป็นบรรพชิต ไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับทางโลกมากนัก

พิจารณาผู้คนได้พอสมควร อาหารก็มาส่งพอดี เย่สินพิณจตุอาหาร เบื้องหน้าตนเองที่ค่อนข้างจะหิวหรรตุดีไม่น้อย ในฐานะเทพแล้วเขาไม่จำเป็นต้องกินต้องดื่ม ทว่าจุกยังคงได้กลิ่น ลิ่นก็ยังคงมีประสาทรับรสอยู่ จึงไม่แปลกที่มีเทพหลายองค์ชื่นชอบการกิน แม้ว่าสิ่งที่กินเข้าไปจะไม่ได้มีประโยชน์อันใดก็ตาม

ในจานเบื้องหน้าเขาคือปลาเนื้อตัวใหญ่ที่ส่งกลิ่นหอมพร้อมกับเครื่องปรุงรสที่ทำให้ไม่จุจิตชืดจนเกินไป ถัดไปด้านข้างเป็นซี่โครงหมูสัสนสดใส ข้างๆ กันเป็นเครื่องเคียงหลากหลายอย่างซึ่งเทพราตรีไม่เคยพบเห็น

บนสวรรค์มีสัตว์มากมายอาศัยอยู่ ทว่าส่วนมากก็เป็นสัตว์เทพที่ไม่สามารถกินได้ ส่วนพวกปลา พวกนกต่างก็มีจิตวิญญาณบริสุทธิ์ บรรลุเป็นภูตกันหมด ไม่สามารถสังหารเพื่อนมาสนองปากได้ อาหารส่วนใหญ่ที่มีอยู่ก็มักจะเป็นผักหรือผลไม้ทิพย์ที่งอกบนสวรรค์ ดังนั้นเนื้อที่พวกเขาได้กินกันจึงมักจะเป็นของบูชามาจากโลกมนุษย์ หรือไม่กี่เป็นสัตว์ที่สิ้นชีพตามอายุขัยและยินยอมมอบร่างกายให้ด้วยความสมัครใจ

เทพเจ้าไม่ใช่พระโพธิสัตว์ทั้งหมด จึงไม่จำเป็นต้องงดเว้นเนื้อสัตว์กันทุกคน เพียงแต่บนสวรรค์ไม่มีเนื้อให้กินเท่านั้นเอง

สำหรับเทพราตรีเรียกได้ว่าเป็นครั้งแรกในรอบแปดร้อยปีที่เขา กำลังจะได้ลิ้มรสเนื้อที่หอมอร่อยเหล่านั้นอีกครั้ง เมื่อเรียกว่่าตะเกียบอย่างมุ่งมั่น เขาเล็งไปที่บริเวณท้องปลาขาวนวลเย้ายวนสายตา รวากับมีปายขนาดใหญ่ ลอยขึ้นมาท้าทายให้ลิ้มลอง

ทว่าเขายังมีทันจะได้คืบเนื้อปลาอ่อนนุ่มเข้าปากก็เกิดเสียงดังสนั่นขึ้น บริเวณพื้นที่ตรงกลางเสียก่อน จากนั้นความโกลาหลย่อมๆ ก็บังเกิดขึ้นโดยมีทันตั้งตัว เหล่าผู้คนที่ตกอกตกใจต่างพากันเบนสายตาไปยังที่มาของเสียงนั้นอย่างพร้อมเพรียงกัน

บริเวณใจกลางของเรือนเตี้ยนหlananแห่งนี้ตกแต่งเป็นส่วนหินขนาดไม่ได้กว้างขวางนัก มีต้นไม้ไม่กี่ต้นจัดวางไว้พอให้สร้างความสดชื่น ด้านในสุดมีเวทีเล็กๆ พอให้นักดนตรีสองสามคนติดสีตีเป่าสร้างบรรยากาศจรรโลงใจ ทว่าเวลานี้กลับละหะไปหมด เนื่องจากมี 'คน' หล่นลงมาตรงกลางสวนนั้นพอดี จนต้นไม้หักโค่น หินที่จัดวางเอาไว้เป็นลวดลายก็กระจัดกระจายไปทั่ว เสียงหวีดร้องของนักดนตรีหญิงดังขึ้นพร้อมกับร่างออรชรที่พาดันหลบลี้หนีเอาตัวรอด

แต่ไม่ต้องให้สงสัยนานว่าเหตุใดอยู่ดีๆ จึงมีคนตกลงมาได้ ร่างของ 'คน' อีกหลายคนก็ทยอยตามลงมา

คราวนี้คนในโรงเตี้ยมต่างก็เข้าใจสถานการณ์

ดูเหมือนว่าจะมีคนตีกันอีกแล้ว!!

"เพี้ย! เจ้าหน้าไม่อาย แน่จริงก็อย่ามาหาหมู่วะ ข้าตัวคนเดียว แต่พวกเจ้าสี่ห้าคน ไม่มีความยุติธรรมเลยสักนิด!" เสียงทู่ตืดแหบเล็กน้อยคล้ายเด็กหนุ่มที่เพ็งก้าวเข้าสู่ผู้ใหญ่ดังขึ้น จากนั้นร่างที่ร่วงลงมาเป็นคนแรกก็ยืนขึ้น เขาบิดฝุ่นบนกายตนเองออก พลันเศษหินก้อนเล็กก็ร่วงกราวกลับลงไปยังที่ของมัน จากนั้นจึงชี้หน้าด่าคน ทำให้ผู้อื่นได้เห็นรูปร่างหน้าตาของเด็กหนุ่มคนนั้นอย่างชัดเจน

คนผู้นี้สูงประมาณแปดจ้อ* ใบหน้าอ่อนเยาว์ ดูแล้วอายุคงไม่เกินสิบเจ็ดปี เรือนผมสีปีกกาหยักศกเล็กน้อยถูกรวบเป็นหางม้าเอาไว้ แต่งกายด้วยอาภรณ์สีดำดูทะมัดทะแมง ส่วนเนื้อผ้าไม่ได้ดีมากนัก จึงพอเดาได้ว่าผู้สวมใส่คงมีฐานะธรรมดาสามัญ บนเอวห้อยกระบี่ที่ดูเก่าจนไม่น่านำมา

* จ้อ (เขียน) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนในสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

ใช้งานได้ไวเล่มหนึ่ง

เด็กหนุ่มผู้นี้นับว่าเป็นคนหล่อเหลา แต่หางตาที่ชี้ขึ้นกับหัวคิ้วที่ขมวดเข้าหากันเล็กน้อยทำให้ดูกลายเป็นผู้ที่มีความดีอันไปเสีย ประกอบกับท่าทีที่ดูแข็งแกร่งวามขี้นัวต่ำคนอื่นในเวลานี้แล้ว ยิ่งเสริมให้ภาพลักษณ์คนหัวรั้นเด่นชัดขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะเมื่อมองตามปลายนิ้วของเขาไป สายตาก็ปะเข้ากับกลุ่มคนที่แต่งกายด้วยอาภรณ์สีขาวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าเข้า

นั่นมันคนของสกุลจิมิใช่หรือ

ยังไม่นั่นจะได้คลายความสงสัย การโต้เถียงก็เริ่มขึ้นอีกครั้ง

"ผู้ใดกันแน่ที่ไม่มีความยุติธรรม พวกเราจ้างเจ้าให้ทำงาน แต่เจ้ากลับไม่สามารถทำงานได้สำเร็จ แล้วยังมากล่าวเท็จว่าสำเร็จแล้วเพื่อรับรางวัล"

"เฮอะ! ข้าจะโกหกพวกเจ้าไปเพื่ออะไร ให้ข้าส่งของข้าก็ส่งแล้ว แถมยังเป็นคนสกุลจิมิของพวกเจ้าที่มารับ นี่มิใช่ว่าพวกเจ้ากำลังจะเบี้ยวค่าจ้างหรือหรือ!"

"เจ้ามีหลักฐานอันใดมายืนยันว่าส่งของแล้วตามที่ว่า"

เมื่อได้ยินประโยคนี้เด็กหนุ่มก็ส่ายยิ้ม แล้วล้วงเอากะดาษออกมาแผ่นหนึ่ง บนนั้นมีข้อความเขียนเอาไว้ว่ารับของ พร้อมกับมีรอยนิ้วมือประทับอยู่

"นี่อย่างไรเล่า"

กลุ่มคนชุดขาวจากสกุลจิมิพนิจมองเพียงชั่วครู่ก่อนจะเอ่ยต่อ "นี่มิใช่การรับของของสกุลจิมิ หากมีการรับของ พวกเราจะประทับตราประจำตระกูลลงไปด้วย"

เย่เดินฟังแล้วนึกตาม เขาอ่านในหนังสือคู่มือการใช้ชีวิตมาแล้ว โลกมนุษย์มีเงื่อนไขและข้อตกลงจำนวนมาก เขาเคยอ่านเจอเรื่องการส่งของเป็นข้อความที่มีเพียงสองสามบรรทัดเท่านั้น โดยเขียนไว้ว่า 'หากมีการรับส่งของจะต้องประทับตราหรือรอยนิ้วมือนั้นยืนยันว่าได้รับแล้ว การส่งจึงจะเป็นอันเสร็จสมบูรณ์'

"เจ้ากำลังหลอกลวงพวกเราอยู่ใช่หรือไม่"

ความกดดันเริ่มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ฝ่ายที่ถูกกดดันเองก็ดูจะไม่พอใจแล้วเช่นกัน "ข้าจะไปรู้ได้เช่นไร ในเมื่อเจ้าให้ข้ากล่าวว่า 'ไปหลั่นฮวาแย้มบาน ยามคิมหันต์' คนมารับก็ตอบว่า 'พิรุณโปรยร่วงโรยลงปฐพี' ตามที่เจ้าบอก ข้าจึงได้ให้ของไป!"

"รหัสลับนี้มีเพียงเจ้ากับพวกเราที่รู้ ข้าจะมั่นใจได้อย่างไรว่าเจ้ามิได้แต่งเรื่องขึ้นแล้วเอาของไป"

ได้ยินเช่นนั้นเด็กหนุ่มก็พานโมโหขึ้นกว่าเดิม

"หากข้าเอาไปจะแบกน้ำหนักกลับมาหาพวกเจ้าหรือ เช่นนั้นข้าก็งั้นแล้ว พวกเจ้ามีวิชา 'วจีเที่ยงธรรม' ไม่ใช่หรือ เามาใช้กับข้าเสียสิ จะได้รู้ว่าข้าพูดจริงหรือไม่"

วิชาวจีเที่ยงธรรมคือสิ่งใด ไม่มีผู้ใดในยุทธภพไม่รู้จัก เนื่องจากว่าชื่อเสียงของสกุลจี้ นั้นแรกเริ่มเดิมทีไม่ได้มีความโดดเด่นมากนัก แต่เมื่อหลายร้อยปีก่อนเกิดสงครามปราบมารขึ้น สกุลจี้ได้ใช้วิชาที่สืบทอดกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษในการช่วยกำจัดหนอนบอนไ้ หรือก็คือไล่ศึกที่แฝงตัวเข้ามาอยู่ในสำนักธรรมะทั้งหลายในเวลานั้น

ความร้ายกาจของวิชานี้คือการทำให้ผู้ที่ถูกคาถากล่าวความจริงออกมา ไม่อาจปิดบังได้ เรียกได้ว่าหากมีวิชานี้อยู่ก็ไม่จำเป็นต้องอ่านใจคน เพราะประเดี๋ยวคนที่ถูกคาถาก็จะพูดทุกอย่างตามที่คิดออกมาเอง

"พวกเราสามารถใช้คาถาวจีเที่ยงธรรมกับเจ้าได้ สาเหตุเป็นได้เพียงสองสิ่ง หากเจ้ามิได้มีเครื่องรางป้องกัน ก็ต้องมีโช่มนุษย์" วจีเที่ยงธรรมแม้ร้ายกาจแต่ก็มีข้อจำกัดอยู่ หนึ่งคือไม่สามารถใช้กับเผ่าพันธุ์อื่นที่ไม่ใช่มนุษย์ เซียน หรือมนุश्यที่ฝึกวิชามาร และสองคือมีเครื่องรางที่ถูกสร้างโดยปรานมารเท่านั้นที่สามารถป้องกันคาถานี้ได้

สำหรับมนุษย์แล้วเมื่อกล่าวถึงมารก็เหมือนกำลังพูดถึงสิ่งที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตนี้ เนื่องจากพวกมารนั้นแข็งแกร่งมาก แม้จะมีจำนวนน้อย ทว่ามารหนึ่งตนก็สามารถก่อเหตุวุ่นวายหรือหายนะให้กับบ้านเมืองหนึ่งแคว้นได้แล้ว ดังนั้นมนุษย์จึงทั้งเกลียดและกลัวพวกมารเป็นอย่างยิ่ง แต่เนื่องจาก

ความสามารถที่จะต่อกรกับมารสายเลือดเท่านั้นไม่เพียงพอ ผู้ที่ตกเป็นเป้าหมายจึงกลายเป็นเหล่าผู้ฝึกวิชาแปลกพิสดารหรือที่เรียกว่าวิชามารแทน เพราะอย่างน้อยพวกเขาก็ยังเป็นมนุษย์เหมือนกัน

ความขัดแย้งนี้เริ่มขึ้นได้ไม่ถึงพันปีด้วยซ้ำ เมื่อก่อนต่างฝ่ายก็ต่างอยู่ แม้จะมีผู้ฝึกวิชามารบ้างประปราย แต่หากก่อความวุ่นวายก็เพียงแค่ส่งสอน ตักเตือน ทว่าไม่รู้ว่ตั้งแต่เมื่อใดที่เหตุการณ์เลวร้ายลงเรื่อยๆ จากที่มีกระทบกระทั่งกันบ้างเป็นครั้งคราว กลับกลายเป็นไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้อีก หากพบพวกมารเมื่อใดก็ต้องกำจัดทิ้งเสียให้ได้

เมื่อเด็กหนุ่มถูกกล่าวหาเช่นนั้น สายตาผู้คนที่คราแวกยังทำเพียงแค่มองดูก็แปรเปลี่ยนเป็นความมาดร้ายแทบจะในทันที แต่แม้จะถูกมองเช่นนั้น เขากลับไม่สะทกสะท้านเลยแม้แต่น้อย ทั้งยังขมวดคิ้วแน่นขึ้นกว่าเดิม จากนั้นก็คล้ายกับครุ่นคิดถึงบางสิ่งได้จึงแค้นหัวเราะออกมา

"เฮอะ ที่แท้สำนักที่อ้างตนว่าเป็นพรภคธรรมะทั้งหลาย เมื่อยามต้องการให้ร้ายใครก็เพียงกล่าวหาว่าคนผู้นั้นเป็นปีศาจ เป็นมารเช่นนั้นหรือ"

จากที่เป็นเพียงการทะเลาะตอแยเล็กๆ ในเวลานี้กลับค่อยๆ บานปลายขึ้นเรื่อยๆ เทพาตรีที่อยู่นอกวงผู้คนสัมผัสได้ถึงแรงกดดันและพลังปราณทิพย์ที่แผ่ขยายกว้างขึ้น ซึ่งมาจากหลายบุคคลที่อยู่ในบริเวณนี้ ทว่าจากกระแสปราณทิพย์ที่ผสมปนเปกันไปหมด เขากลับรู้สึกได้ถึงสายพลังอันคุ้นเคย

แม้จะแผ่วเบา แต่เขาก็มั่นใจว่ามันคือปราณเทพ!

เมื่อคิดได้ดังนั้นเย่เส็นก็รีบสอดส่ายสายตาเพื่อมองหาต้นตอของสายพลังนี้ทันที โดยที่ในใจได้แต่คิดว่าคงไม่ใช่พวกทหารเทพที่มาตามจับเขาใช่หรือไม่ จักรพรรดิสวรรค์คงไม่ทรงงานรวดเร็วถึงเพียงนั้น หรืออย่างน้อยหากจะลงมาจากสวรรค์ก็ต้องใช้เวลาหลายวันบนโลกมนุษย์อยู่ดี

ตราเทพบนหน้าผากของเทพาตรีทอแสงสีเงินเล็กน้อยก่อนจะจางไปอย่างรวดเร็ว เขาไม่อาจเรียกดาวพยานออกมาได้ในเวลานี้ ดังนั้นจึงได้แต่ตั้งปราณเทพในสายเลือดออกมาเพื่อตรวจหา จนกระทั่งพบว่ามันอยู่ท่ามกลางกลุ่มคนที่มุงล้อมกันอยู่ตรงนั้น

แต่ยังไม่ทันได้พินิจหาว่าผู้ใดเป็นเจ้าของ เขาก็ได้ยินเสียงปะทะกันของสายปาดนคูหนึ่ง ตามมาด้วยกระบี่สีขาวที่บินฉวัดเฉวียนตอบโต้กับกระบี่ที่ยังไม่ออกจากฝักไม้ ผู้คนต่างหลบหลีกกันจ้าละหวั่นเพื่อไม่ให้ตนเองถูกลูกหลง ยามนั้นเองเย่เสิ่นก็เห็นก้อนสีดำขนาดใหญ่ก้อนหนึ่งกำลังลอยละลิวมาทางตนเองด้วยความเร็วที่ยากจะหลบหลีก

แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือบนโต๊ะของเขายังเต็มไปด้วยอาหารที่ยังไม่ทันได้ลิ้มลองแม้แต่คำเดียว!

เร็วกว่าความคิด ม่านพลังถูกกางออกเพื่อปกป้องโต๊ะนั้นไว้ สิ่งที่ลอยมาจึงกระทบเข้ากับม่านแทนจนได้ยินเสียงดัง 'อึก' แล้วร่างที่ลอยเข้ามากระทบนั้นก็ค่อยๆ ร่วงลงไปกองบนพื้น

เป็นเด็กหนุ่มชุดดำผู้นั้นนั่นเอง

ทว่าสิ่งที่ตึงสายตาของเทพวารีไปมิใช่ใบหน้าหล่อเหลาของเด็กหนุ่มซึ่งริมฝีปากเปราะเปื้อนไปด้วยโลหิตที่กระอักออกมาปริมาณมาก หากแต่เป็นปานสีน้ำเงินอ่อนรูปหยดน้ำล้อมรอบด้วยเกลียวคลื่นที่ปรากฏอยู่บนแก้มของอีกฝ่าย

เทพหนุ่มตกใจจนผลอลงไปนั่งข้างๆ เด็กหนุ่มเพื่อประคองใบหน้าของอีกฝ่ายขึ้นมามองให้ชัดอีกครั้ง

นี่มันตราเทพของเทพวารี สหายในปกครองของเขามิใช่หรือ!

ราตรีที่ 3

ข้ากับเจ้า เราคนบ้านเดียวกัน

เด็กหนุ่มที่มีตราของเทพาริยามนี้หมดสติไปแล้ว เย่เลนใช้ปรานเทพตรวจสอบร่างกายของอีกฝ่ายก็พบว่ามีการซ้ำในอยู่ไม่น้อย คาดว่าคงเกิดจากการปะทะกับคนสกุลจี ปรานทิพย์ของคนผู้นี้ไม่ได้สูงนัก อยู่ในชั้นรากฐานระดับจันทร์* เท่านั้น ดังนั้นร่างกายจึงยังไม่แข็งแรงสักเท่าไร

"คุณชายท่านนี้ได้โปรดส่งคนผู้นั้นมาให้เราได้หรือไม่ เรามีปัญหาที่ต้องสื่อสารกับพวกเธออยู่" สตรีนางหนึ่งเอ่ยขึ้นอย่างสุภาพ ทว่าน้ำเสียงก็ยังคงมีความแข็งกร้าวผสมอยู่ เย่เลนจึงพักการตรวจสอบร่างกายของเด็กหนุ่มเอาไว้แล้วเคลื่อนสายตาศู่ไปยังกลุ่มคนชุดขาวที่เดินแหวกฝูงชนจนมาหยุดอยู่เบื้องหน้าของตนเอง

"เรามีปัญหาใดกับพวกท่านหรือ" ยามเอ่ยถามใบหน้าก็แดงแถมไปด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนตามแบบฉบับ พานให้ผู้พบเห็นลดทอนที่แข็งกร้าวลงโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะเอ่ยตอบมาด้วยน้ำเสียงที่ดูอ่อนน้อมขึ้น

"พวกเราจำงให้เขาไปส่งของให้ ทว่าของกลับไม่มีถึง แต่เขายังทำงานเรียบร้อยแล้ว มีหน้าข้ายังกล้ากลับมาทวงค่าจ้างจากพวกเรา"

คิวเรียวของเทพาตรีเลิกขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ฟัง

"ท่านมีหลักฐานหรือไม่"

* ชั้นของลมปรานแบ่งออกเป็นทั้งหมด 5 ชั้น ได้แก่ ชั้นรากฐาน ชั้นก่อกำเนิด ชั้นหลอมรวม ชั้นสงบจิต และชั้นจิต โดยในแต่ละชั้นจะแบ่งออกเป็น 6 ระดับด้วยกัน คือ ระดับปฐม ระดับนาภา ระดับจันทร์ ระดับสุริยัน ระดับสวรรค์ และระดับบรรพกาล

"แน่นอน ในใบรับของที่เขาให้เราเรามีตราประทับของสกุลจี แต่กลับเป็นรอยนิ้วมือของผู้ใดก็มีอาชญากรรมได้ ของสิ่งนี้สำคัญมาก จึงต้องมีรหัสลับในการรับของ มีเพียงเขาและข้าเท่านั้นที่รู้ เขาอ้างว่าผู้มารับสามารถตอบรหัสลับได้ ทว่าความจริงผู้ที่พวกเราให้เขานำของไปส่งยังมิได้รับของสิ่งนั้น ทั้งยังมีเห็นแม้แต่เงาของเขาเลยด้วยซ้ำ"

ดวงเนตรดำลึกลับดูไข่มุกสีนิลไม่มองตัวอักษรที่เขียนเอาไว้สั้นๆ ว่า 'รับของ' พร้อมด้วยรอยนิ้วมือสีแดง ฉับพลันตราเทพจันทราสีเงินกลางหน้าผากก็ทอประกายแสงออกมาเล็กน้อย ขณะเดียวกันตราเทพรูปหยดน้ำบนแก้มของเด็กหนุ่มก็ส่องประกายสีน้ำเงินจางๆ เช่นกัน เปลือกตาสีมุกปิดลงช้าๆ ก่อนจะลืมขึ้นเพียงเสี้ยวจิ๊บๆ

"เขามีได้โกหก" เทพราตรีเอ่ยพร้อมรอยยิ้มบาง

ความสามารถอีกหนึ่งอย่างที่มาควบคู่กับความสามารถในการพยากรณ์ของเทพราตรีคือการอ่านเหตุการณ์หรืออ่านอดีตจากบางสิ่งบางอย่าง

การเห็นอดีตและการเห็นอนาคตเป็นความสามารถที่มาพร้อมกับหน้าที่อันยิ่งใหญ่ เทพที่มีพลังด้านนี้มักจะไม่ได้แสดงตนหรือหลีกเลี่ยงการใช้พลัง เพราะสิ่งที่เห็นล้วนแต่เป็นสิ่งที่ไม่สามารถแก้ไขได้ ไม่ว่าจะเป็นเลวร้ายหรือดีงามก็ไมอาจยื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้อง

เช่นเดียวกับเหล่าพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย พวกเขาเหล่านั้นสามารถเห็นเคราะห์กรรมของสิ่งมีชีวิตต่างๆ บนโลกนี้ ทว่าไม่สามารถเข้าไปแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ ทำได้เพียงช่วยเหลือให้บรรเทาลง เหล่าเทพที่ดำเนินตามเส้นทางพระโพธิสัตว์จึงสะสมแต่บุญได้จากแรงศรัทธาของมนุษย์หรือปีศาจที่สร้างคุณความดีแลกเปลี่ยนกับการลดทอนความสาหัสของเคราะห์กรรมตนเอง

ครั้งนี้เย่เลินใช้ความสามารถส่วนนี้ในการตรวจสอบเหตุการณ์ว่าแท้จริงเป็นอย่างไร เพียงชั่วพริบตาภาพต่างๆ ก็ไหลวนราวกับคลื่นลูกใหญ่ เขามองเห็นเหตุการณ์ได้อย่างชัดเจนโดยไม่มีพลาดแม้แต่ช่วงเดียว

"ท่านมีหลักฐานอันใด" สตรีนางนั้นกล่าวอย่างไมยอมความ

"ข้าจะนำของสิ่งนั้นกลับมาให้พวกท่านเอง"

เยเลนไม่อาจบอกความสามารถของตนให้ผู้อื่นรู้ได้ แม้โลกนี้จะมีผู้วิเศษหรือเซียนมากมาย แต่ความสามารถอย่างการอ่านอดีตเห็นอนาคต ก็คงไม่ได้พบเจอง่ายนัก ในยุทธภพที่แสนวุ่นวายแห่งนี้ แม้เขาจะไม่ได้สัมผัสหรือรู้จักกับมันมากนัก แต่เทพาตรีก็มีลางสังหรณ์ว่าหากมีคนรู้เข้าย่อมไม่อาจเป็นเรื่องดี และลางสังหรณ์ของเขาในฐานะเทพพยากรณ์ก็มักจะต้องเสมอ

"ข้าจะเชื่อท่านได้อย่างไร มิใช่ว่าท่านเป็นพวกเดียวกับเขา มาหลอกลวงพวกเราอีกนะ"

ไต้ยิ่นเซ่นนั้นเยเลนก็โคลงศีรษะเล็กน้อย ดูเหมือนว่าไม่ว่าจะกล่าวเช่นไร อนุชนสกุลจีเหล่านี้อีกคงไม่ยอมเลิกราง่ายๆ แม้เขาจะรู้ว่าตนเองไม่ได้ไปปิด แต่ผู้อื่นย่อมไม่อาจเชื่อ ไหนจะเด็กหนุ่มที่มีสัญลักษณ์ของเทพาตรีซึ่งจะสร้างเรื่องเอาไว้มากมายผู้นี้อีก

เขาคุ่นคิดเพียงชั่วครู่ ก่อนที่มือเรียวยาวจะปลดหยกห้อยบนเอวออก แล้วยื่นไปทางอนุชนกลุ่มนั้น

"นี่คงเป็นหลักประกันได้กระมัง" หยกมันแพะเนื้อดีที่หาได้ยากยิ่งในยุคสมัยนี้ถูกมอบให้โดยง่าย สำหรับกลุ่มคนที่เฝ้าชมอยู่ต่างก็รู้สึกได้ถึงความจริงใจของคุณชายรูปงามที่ไม่ทราบความเป็นมาแน่ชัดผู้นี้

วัฒนธรรมของโลกมนุษย์นั้น หยกพกเป็นสิ่งของที่มิค้ายิ่ง เนื่องจากเป็นได้ทั้งตัวตน ความภาคภูมิใจ และเกียรติยศของวงศ์ตระกูล สิ่งสำคัญเช่นนี้ ย่อมมิอาจมอบให้ผู้ใดได้โดยมิได้ตอบแทนให้ ยิ่งหยกพกนั้นงดงามหรือหายาก ยิ่งบ่งบอกถึงความสำคัญของผู้เป็นเจ้าของ ซึ่งอาจเป็นได้ถึงเชื้อพระวงศ์หรือเซียนผู้เลื่องชื่อ

สำหรับเทพาตรีแล้วเขาหาได้รู้เรื่องยับย้อยเหล่านั้นไม่ แค้นหยกพกเพียงอันเดียว หากหายไปเขาก็แค่สร้างขึ้นมาใหม่เท่านั้นเอง

"ของมีค่าเช่นนี้ ท่านแน่ใจแล้วหรือ" เหล่าอนุชนสกุลจีแม้ท่าทางจะหยิ่งยโส แต่เนื้อแท้พวกเขาก็ฝึกฝนมาในวิถีหรือ (ขงจื้อ) ของฝ่ายธรรมะ ย่อมมิ

ความรู้สึกเกรงใจในเบื้องลึกอยู่บ้าง ครั้นผู้ยื่นของมีค่าเช่นนี้ให้ก็มิกล้ารับไว้ในทันที

"เข้าใจแล้ว สิ่งนี้เป็นเครื่องค้าประกัน เมื่อใดข้านำของมาคืนพวกท่านได้ เมื่อนั้นค่อยนำหยกมาคืนข้าเถิด" เทพราตรีเอ่ยอย่างใจกว้าง ทำให้ผู้ที่ได้ยินเกิดความประทับใจในตัวเขายิ่งขึ้น

"เช่นนั้นก็รับไว้" เสียงของบุรุษที่ฟังดูเย็นชาดังขึ้น เทพราตรีเคลื่อนไหวส่ายตาไปยั้งต้นเสียงเล็กน้อย พอดีกับที่สตรีผู้สนทนากับเขาก่อนหน้านี้หลีกทางออก ทำให้สายตาของเทพหนุ่มสบเข้ากับเนตรสีอำพันที่กำลังจ้องมองมายังเขา ด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความเยือกเย็น

คนผู้นั้นแต่งกายด้วยอาภรณ์สีขาวปักลายไปหลั่นสวสีเงินอันเป็นเอกลักษณ์ของคนสกุลจี ทว่าเทพราตรียังมองเห็นความแตกต่างอยู่บ้าง ลวดลายบนอาภรณ์นั้นนอกจะหรูหราซับซ้อนเป็นพิเศษ รวมถึงตัวเสื้อผ้านเองก็หรูหรากว่าคนอื่น ๆ ประกอบกับบรรยากาศรอบกายที่คล้ายกับจะเป็นผู้นำของคนทั้งหมด ระดับของปราณทิพย์เองก็อยู่ในชั้นหลอมรวมระดับบนมาแล้ว คาดว่าคงเป็นผู้สูงศักดิ์ผู้หนึ่งของหมู่ตึกเหียนซิง

"ศิษย์พี่ใหญ่" เหล่าอนุชนหนุ่มสาวสกุลจีต่างยกกระบี่ขึ้นมาทำความเคารพชายหนุ่มผู้นั้นอย่างพร้อมเพรียง เป็นอย่างที่เขาไตร่ตรอง คิด คนผู้นี้มีความสำคัญในหมู่ตึกเหียนซิงจริง ๆ ตำแหน่งศิษย์พี่ใหญ่ที่ว่า หากเขาเข้าใจไม่ผิด เหมือนจะเป็นศิษย์เอกใช้หรือไม่ เย่เลนนี่ก็ถึงชื่อของคนผู้นั้นขึ้นมา

"คารวะคุณชายจีหนิงอวี่" เทพราตรีกล่าวด้วยรอยยิ้ม

สำหรับโลกยุทธภพ นอกจากการเดินสายปราบปีศาจ ปราบมารแล้ว มีอีกหนึ่งกิจกรรมที่มักจะจัดขึ้นทุกปี นั่นก็คือการจัดอันดับยุทธภพ โดยการจัดอันดับนี้มีอยู่สองอย่าง คือจัดอันดับสำนัก และจัดอันดับคน ซึ่งห้าสกุลดังก็ล้วนมีชื่อขึ้นมาได้จากกิจกรรมดังกล่าวนี้เอง

ในยุทธภพมีพรรครวมอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งสำนักเก่าแก่ และสำนักที่เกิดขึ้นมาใหม่ มีทั้งที่เป็นสำนักเขียน สำนักพรต และอารามวัดวาต่างๆ ซึ่งแต่ละที่ก็มีวิธีการฝึกฝนที่แตกต่างกันออกไป บางที่อาจมีเคล็ดวิชาที่สืบทอด

กันมาตั้งแต่โบราณกาล บางทีก็อาจจะเป็นวิชาที่เพิ่งคิดค้นขึ้นมาได้ ดังนั้นเมื่อตนเองมีของดีเยี่ยมไม่ยากเก็บไว้แต่เพียงผู้เดียว แต่หากจะให้นำไปแสดงเฉยๆ ก็ดูจะไร้ค่า ไร้ราคา ดังนั้นกิจกรรมนี้จึงได้บังเกิดขึ้น โดยมีการกำหนดไว้ทั้งหมดสิบอันดับ

สำหรับอันดับหนึ่งถึงห้ามักจะวนเวียนกันอยู่ที่ห้าตระกูลใหญ่เหล่านั้น ส่วนอันดับหกถึงสิบจะสลับเปลี่ยนกันไปเรื่อยๆ อาจจะเป็นหน้าใหม่หรือหน้าเก่าก็ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เข้าร่วม

ลักษณะของกิจกรรมนี้เรียบง่ายนัก หากมิใช่การแข่งขันตามหาของ ก็เป็นการแข่งขันกันล่ามารปราวปีศาจต่างๆ ซึ่งกิจกรรมนี้เองที่เป็นจุดกำเนิดของจอมยุทธ์ชื่อดังทั้งหลาย

อันดับของสำนักขึ้นอยู่กับผู้เข้าแข่งขันโดยตรง หากศิษย์สำนักใดมีผลการแข่งขันอยู่ในอันดับหนึ่ง สำนักนั้นก็จะมีชื่อเสียงไปโดยปริยาย ซึ่งผู้ที่ทำให้นสำนักได้หน้าได้ตาย่อมกลายเป็นผู้มีชื่อเสียงในเวลาต่อมา

ในหนังสือที่เทพาทราทักเอาไว้มีเรื่องนี้ระบุอยู่ด้วย โดยยังระบุไว้อีกว่าแต่ละสำนักมีผู้ใดที่มีชื่อเสียงอยู่บ้าง ซึ่งสำหรับหมู่ตึกเหียนซิงของสกุลจี้ นั้นบุคคลที่เป็นที่เชิดหน้าชูตามีนามว่าจี้หนิงอวี่ เจ้าของสมณานามกระบี่ชวี่ยอวี่ (พิรุณโพรย) ศิษย์เอกที่คิดว่าอันดับหนึ่งมาให้สกุลจี้หลายสมัย ไม่มีผู้ใดในยุทธภพไม่รู้จักคนผู้นี้ ดังนั้นเย่เสินจึงมั่นใจที่จะกล่าวเรียกอีกฝ่ายออกไป

ซึ่งอีกฝ่ายก็พยักหน้าเล็กน้อย ตอบกลับมาเท่านั้น

ดวงเนตรเรียวหรือลงเล็กน้อย ดูเหมือนว่าคนสกุลจี้จะหยิ่งยโสไม่น้อย ทว่าเย่เสินก็พอจะเข้าใจได้ คนสกุลจี้ถูกปลูกฝังด้วยการสั่งสอนแบบลัทธิหรือที่มุ่งเน้นในด้านกฎเกณฑ์และศีลธรรม ปฏิบัติตามคำสอนในคัมภีร์อย่างเคร่งครัด ดังนั้นบุคลิกของคนเหล่านี้ย่อมต้องมีความถือตัว เบื้องต้นก็ดูได้จากการแต่งกายที่เรียบร้อยตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า อาภรณ์ต้องสะอาดสะอ้าน กิริยามารยาทต้องถูกต้องตามหลักจารีต ไม่ว่าจะนั่ง ยืน เดิน หรือนอน และด้วยเงื่อนไขเหล่านี้เองจึงทำให้หมู่ตึกเหียนซิงเป็นสำนักเขียนที่มีจำนวนศิษย์น้อยที่สุด ทว่าสำหรับสกุลจี้แล้วนั้นมิใช่เรื่องสำคัญ เพราะพวกเขาเน้นคุณภาพ

ไม่เน้นปริมาณ

แม้จะมีจำนวนคนไม่มากนัก แต่ต้องยอมรับว่าศิษย์สกุลจีเป็นผู้มีฝีมือยอดเยี่ยมทุกคน นั่นเป็นเพราะหากใช้งานไม่ได้ เหล่าผู้อาวุโสในตระกูลจะไม่มีการปล่อยให้ออกมาเดินเล่นนอกเขตสำนักเป็นแน่

"เช่นนั้นข้าขอเวลาเจ็ดวัน แล้วจะนำของกลับมาคืนพวกท่าน" เมื่อคุณชายศิษย์เอกผู้นี้ไม่มีสิ่งใดให้ตนสนใจแล้ว เทพตราที่ปีศาจตนนั้นจะออกไปจากบริเวณนี้เสียที เนื่องจากเขายังมีเด็กหนุ่มที่ยังคงไม่ได้สติต้องดูแลอยู่

"สามวัน" ทว่าสิ่งที่เขาต้องการกลับไม่เป็นดังประสงค์ เมื่อคุณชายจียังคงไม่ยอมปล่อยเขาไปง่ายๆ

"สามวันหรือ"

"ของสิ่งนั้นสำคัญมาก มีอาจชักช้าได้"

เย่เสินเล็กคิ้วมองเล็กน้อย ปากกล่าวว่าของสำคัญ แต่กลับใช้ให้เด็กหนุ่มที่ปราณทิพย์ไม่สูงนักไปส่งแทน ดูท่าคนสกุลจีจะมีความย้อนแย้งอยู่ในตัวเหมือนกันนะ

"เช่นนั้นก็สามวัน"

ระยะเวลาที่ให้มาไม่ได้เกินความสามารถของเขาสักเท่าไร

"อีกสามวันพบกันที่ชั้นสองของโรงเตี๊ยมแห่งนี้อีกครั้ง" เมื่อกล่าวในสิ่งที่ตนเองต้องการจบ คุณชายใหญ่สกุลจีผู้นั้นก็หันหลังเดินหายลับไปจากสายตารวดเร็ว เทพตราได้แต่โคลงศีรษะเล็กน้อย อดค่อนข้างอดใจไม่ได้ว่าสกุลจีแห่งหมู่ตึกเหียนซิงก็มีได้มารยาทงามอย่างที่เขารู้สึกกัน

เมื่อเรื่องราวคลี่คลายลงแล้ว เหล่าคนมุงทั้งหลายก็สลายตัวแยกย้ายกันไปตามทางอย่างรวดเร็ว เหลือเพียงเย่เสินและเด็กหนุ่มที่นอนสลบอยู่บนพื้น กับเสี่ยวเอ๋อร์สองสามคนที่ยืนยิ้มแหยมองเขาตาปริบๆ อยู่เห็นดั่งนั้นริมฝีปากบางก็คลี่ออกเป็นรอยยิ้มอบอุ่นละมุนตา

"รบกวนพวกเจ้าเปิดห้องให้ข้าที อ้อ...นำอาหารเหล่านี้ขึ้นไปด้วย"

แสงแดดส่องกระทบลงบนใบหน้า ส่งผ่านความร้อนมาจนทำให้เปลือกตา

ที่ปิดอยู่ค่อยๆ ขยับสองสามที ก่อนจะเปิดขึ้นอย่างช้าๆ เผยให้เห็นลูกแก้วกลมสีฟ้าครามดูมหาสมุทร ซึ่งสำหรับโลกยุทธภพนั้น ดวงตาลากหลายสีสันไม่นับว่าผิดแปลก เนื่องจากพื้นฐานปรารถนิตยของแต่ละคนอาจส่งผลต่อลักษณะทางกายภาพได้ ขอเพียงไม่ใช่ดวงตาสีแดงซึ่งมีเพียงเผ่ามารเท่านั้นที่จะมีได้ก็เป็นพอ

สิ่งแรกที่ปรากฏในครรลองสายตาคือเพดานไม้โค้งๆ ไม่คั่นตา เป็นเหตุให้ความหวาดระแวงภายในจิตใจร้องเตือนขึ้นมาจากนกายที่ทอดนอนอยู่บนตั่งไม้ผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ยังไม่ทันได้สำรวจสภาพแวดล้อมโดยรอบก็ได้ยินเสียงทุ้มนุ่มเอ่ยขึ้นมาก่อน

"ตื่นแล้วหรือ" บุรุษร่างสูงโปร่งในอาภรณ์สีครามปักด้วยด้นเงินหุหุร่ากำลังนั่งรับประทานอาหารจำนวนมากด้วยท่าที่ไม่ทุกข์ร้อน ไม่คุกคาม ดูจะสบายอกสบายใจเสียด้วยซ้ำ

"เจ้าเป็นใคร"

ตะเกียบในมือเรียวยาวชะงักไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำถาม ก่อนที่อีกฝ่ายจะเอ่ยออกมาพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน

"ข้ามีนามว่าเย่เสิน"

เย่เสิน?

เด็กหนุ่มครุ่นคิดเล็กน้อย เขาชุดคันความทรงจำทุกส่วนของตนเองออกมา แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่าเคยรู้จักกับคนชื่อนี้ที่ใด ทั้งยังไม่มีความคุ้นเคยเลยแม้แต่น้อย เช่นนั้นแล้วเวลานี้เขามาอยู่กับอีกฝ่ายได้อย่างไร

"ข้าไม่รู้จักเจ้า"

"ตอนนี้ก็รู้จักแล้วมิใช่หรือ...อาสุ่ย"

ดวงตาคมโตเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำสุดท้าย "เจ้า...เจ้ารู้จักชื่อเล่นข้าได้อย่างไร!"

คนถูกถามโคลงศีรษะเล็กน้อย ในใจพินิจ

ก็ไม่คิดว่าชื่อจริง

"เรื่องมันค่อนข้างจะยาวนานนะ" เทพาตรีตอบแบบขอไปที เขากลับมาสนใจ

อาหารตรงหน้าต่อ "เจ้าเพิงตื่น คงจะหิวแล้ว มาๆ นั่งลงกินข้าวกันก่อนแล้วค่อยพูดคุย"

อาหารของเรือนเตี้ยนหลานแห่งนี้เลิศรสนัก หลังจากทีอดอยากปากแห้งมาแปดร้อยปี ครั้นเมื่อปลาอ่อนนุ่มถูกส่งเข้าปากแล้วสัมผัสกับปลายลิ้น เขาก็แทบจะหลังน้ำตาออกมา สิ่งนี้อร่อยมากจริงๆ แต่เย็นเกินไป โชคนั้นน้ำใจในเมื่อตอนนั้นเด็กหนุ่มผู้นี้อยู่ในความดูแลของตน ย่อมต้องแบ่งปันเป็นธรรมดา

แม้จะอยากเคঁদคอคน แต่เมื่อเด็กหนุ่มเจ้าของชื่ออาศัยเห็นอีกฝ่ายผลิตเพลินไปกับอาหารอย่างเอร็ดอร่อย ท้องของเขาก็เกิดทรยศ หลังน้ำย่อยออกมาเสียงดังจนแทบท้องไปหมด เขาเองก็ไม่ใช่ว่าเกรงใจคนอยู่แล้ว ดังนั้นในเมื่ออีกฝ่ายเอ่ยปากชวน เขาก็รีบก้าวเข้าไปนั่งร่วมโต๊ะ ค่ำซามกับตะเกียบชิ้นมาคืบอาหารกินทันที

แม้จะทำไมเป็นไม่สนใจ แต่เทพวาทรีก็ยังคงลอบมองเด็กหนุ่มที่นั่งอยู่เบื้องหน้าตนเองในเวลานี้ ตอนที่พาอีกฝ่ายขึ้นมานอนพักและใช้ปราณเทพช่วยรักษาเยี่ยวยาอาการซ้ำในของอีกฝ่าย เขาได้ใช้โอกาสนั้นในการตรวจสอบเด็กหนุ่มผู้นี้อย่างละเอียดดูแล้ว นอกจากตราเทพบนแก้มแล้วก็ไม่มีส่วนใดที่บ่งบอกถึงความเป็นเทพของอีกฝ่ายอยู่เลย ไม่สิ...มีหนึ่งสิ่ง นั่นก็คือกระบี่สนิมเขรอะที่อีกฝ่ายพกไว้ข้างกาย ซึ่งมีนามว่าอันสุ่ย

คนทั่วไปอาจมองว่านั่นก็แค่กระบี่เก่าเก็บ ไม่น่าจะนำมาใช้งานได้ด้วยซ้ำ แต่สำหรับเทพวาทรีเขาค้นเคยกับมันดี ในเมื่อมันเป็นสิ่งที่เขา 'สร้าง' ขึ้นด้วยมือของตนเอง เพื่อมอบให้เทพวารีใช้เป็นอาวุธคู่กาย

สำหรับเทพแล้วอาวุธก็เป็นเพียงเครื่องมืออย่างหนึ่งซึ่งจะมีหรือไม่มีก็ได้ โดยปกติเมื่อใดที่ต้องต่อสู้พวกเขาก็มักจะใช้ปราณเทพปะทะกันเสียมากกว่า มีเพียงเทพสงครามเท่านั้นที่พกอาวุธ ทว่าก็มีน้อยนักที่จะเลือกใช้กระบี่ เพราะกระบี่เป็นอาวุธที่ใช้ให้ชำนาญได้ยากยิ่ง อีกทั้งอาณาภาพยังไม่เทียบเท่าดาบหรือทวน

กระบี่อันสุ่ยเป็นอาวุธเทพชิ้นแรกและชิ้นเดียวที่เขาตีขึ้นเองกับมือ เนื่องจากในเวลานั้นเทพวารีผู้เป็นหนึ่งในลูกน้องในสังกัดของเขาซึ่งมีอยู่

น้อยนิดพร่ำบ่นว่าอยากได้อาหารสักชิ้นไว้พกเคียงกาย คราใดเดินสวนกับพวกเทพสงครามจะได้พกมาฝากให้เผื่อกับเขาได้บ้าง

เทพราตรีเองก็เป็นพวกที่ตามใจเด็กๆ ในปกครองของตนเองอยู่แล้ว จึงให้อีกฝ่ายไปเลือกมาว่าอยากได้อาหารชนิดใด ซึ่งเทพวารีก็เลือกกระบี่ที่กระบวนวิธีการสร้างค่อนข้างละเอียดอ่อนและพิถีพิถัน ถึงอย่างนั้นเทพราตรีก็ไม่ยอมเสียหน้าเสาะกระบี่กระบองๆ ให้ลูกน้องตนเองใช้เป็นแน่ เขาจึงได้ใช้เวลาศึกษาอยู่หลายสัปดาห์จนแตกฉาน ก่อนเริ่มลงมือตีกระบี่ด้วยตนเอง โดยใส่จิตวิญญาณและพลังเทพลงไปที่ละนิด จนท้ายที่สุดก็ได้มาเป็นกระบี่ที่งดงามเล่มหนึ่ง ตัวเล่มมีสีฟ้าคราม ใบกระบี่บางเฉียบจนเกือบจะโปร่งแสง ทว่ากลับคมจนสามารถตัดผาหินเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยได้ยามเมื่อต้องแสงไม่ว่าจะเป็นแสงอาทิตย์หรือแสงจันทร์ ก็จะปรากฏคลื่นแสงๆ คล้ายสายน้ำที่ไหลริน

บริเวณโคนกระบี่สลักเอาไว้ด้วยตัวอักษรวิจิตรบรรจงว่า 'อันสุ่ย' ที่หมายถึงสายน้ำอันแสนสงบสุข ซึ่งตั้งเอาไว้เป็นเคล็ด เพราะความหมายตรงข้ามกับผู้ใช้ที่แสนจะเลือดร้อน

กลับมาที่ปัจจุบัน กระบี่แสงงดงามบัดนี้ดูเก่าจนสนิมเขรอะ ไม่หลงเหลือความสง่างามดังเช่นในอดีต แต่นั่นไม่ใช่เรื่องแปลกอันใด เนื่องจากอันสุ่ยเป็นศาสตราเทพชิ้นหนึ่งที่ผูกวิญญาณไว้กับเจ้าของ เมื่อเทพวารีจุติลงมาบนโลกมนุษย์ มันจึงต้องผืนิกตนเองเอาไว้เช่นกัน ครั้นถึงเวลาอันเหมาะสมหรือพลังของเจ้าของเทียบเท่ากับพลังเดิม มันจึงจะปลดผืนิกตนเอง ไม่เช่นนั้นก็มีเพียงผู้ที่สร้างมันขึ้นมาเท่านั้นที่จะปลดผืนิกออกมาได้

เวลาผ่านไปไม่กี่เค่อ* อาหารทุกจานก็หมดลง เด็กหนุ่มมีท่าที่ผ่อนคลายลง ทั้งยังยิ้มแย้มมากขึ้นเนื่องจากอิ่มท้องแล้ว เห็นเช่นนั้นเยลีนก็พยักหน้าอย่างพึงพอใจ เด็กผู้น้อยอยู่ในวัยกำลังโต ดังนั้นสมควรจะกินให้มากและนอนให้เยอะ เข้าไว้จึงจะดี

"อยากกินสิ่งใดเพิ่มหรือไม่ อาสุ่ย"

"เลิกเรียกข้าว่าอาสุ่ยเสียที ข้ามีนามว่าลั้วหยางสุ่ยต่างหาก!" เมื่อท้อง

* เค่อ คือหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ 1 เค่อเทียบได้กับเวลาประมาณ 15 นาที

อ้อมแล้วแรงก็กลับมา ลัวหยางสูยจึงได้กลับมาเป็นลูกเลี้ยงที่แข็งแกร่งเช่นเดิม ทว่า แม้เสียงจะดังเพียงใด เทพวารีก็มิได้สะทกสะท้านเลยแม้แต่น้อย กลับยิ้มออกมาเสียอย่างนั้น ทำให้เด็กหนุ่มที่ได้เห็นอยากจะโวยวายขึ้นมาอีกครั้ง

ลัวที่หมายถึงแม่น้า หยางที่หมายถึงมหาสมุทร และสูยที่แปลว่าน้ำ เป็นชื่อที่ได้ฟังแล้วก็รู้ถึงตัวตนแทบจะทันที เย่เสินอดยิ้มออกมาด้วยความคิดถึงไม่ได้

เกือบแปดร้อยปีแล้วที่ไม่ได้ยินชื่อนี้ และเขาก็ไม่คิดเช่นกันว่าแม้จะลงมาจุติ เทพวารีก็ยังคงใช้นามเดียวกับตอนที่อยู่บนสวรรค์ ยิ่งทำให้เขาเกิดความสงสัยอยู่ในใจว่าเหตุใดเทพวารีจึงลงมายังโลกมนุษย์ อีกฝ่ายมีภารกิจอันใด บางทีเขาอาจจะต้องรอให้ถึงยามราตรีแล้วใช้ศาสตร์พยากรณ์ตรวจสอบดู

"แล้วตกลงว่าเจ้ารู้จักข้าได้อย่างไร" เมื่อรู้ว่าโวยวายไปก็ไร้ผล ลัวหยางสูยจึงได้เอ่ยถามออกมาแทน

"หากจะให้กล่าวก็คงจะยืดยาว...เอาเป็นว่าข้ารู้จักกับบิดามารดาของเจ้า และเคยพบเจอเจ้าตอนเด็กๆ" เย่เสินมิได้โกหก เขารู้จักบิดามารดาของอีกฝ่ายจริงๆ เทพวารีรุ่นก่อนและเซียนสัตตบงกชเคยเป็นผู้ได้บังคับบัญชาในสังกัดของเขาเช่นกัน และที่สำคัญเมื่อครั้งที่เทพวารียังเป็นเพียง 'ว่าที่' เขาก็เคยเลี้ยงดูอีกฝ่ายอยู่บ้าง

"เจ้า...รู้จักกับพ่อแม่ข้าหรือ" ดวงตาของเด็กหนุ่มเปล่งประกายขึ้นมาเล็กน้อย แต่ไม่นานก็ถูกแทนที่ด้วยความเศร้า จนทำให้เย่เสินต้องเลิกคิ้วขึ้นด้วยความสงสัย

"เกิดอะไรขึ้น"

"ข้า...จำพอกับแม่ของข้าไม่ได้ พวกเขาตายไปตั้งแต่ข้าอายุยังน้อย ยังไม่ทันจำความได้ข้าก็ไม่ได้เห็นหน้าพวกเขาแล้ว"

"..." เทพวารีรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยจึงเอ่ยถามต่อ "แล้วเกิดอะไรขึ้นกับเจ้า"

"ข้าถูกรับเลี้ยงโดยพวกคนเดินเรือในแคว้นเหลียนทางตอนใต้ พวกเขา

เลี้ยงช้างอยู่กลางทะเล ข้าจึงเติบโตมากับการตกปลาและค้าขาย จนกระทั่ง
ข้าอายุได้สิบหนว ราชสำนักก็สั่งปิดท่าเรือทั้งหมด และบังคับเส้นทางเดินเรือ
ให้เป็นของหลวง"

ฟังถึงตรงนี้เขาก็พอจะเข้าใจอะไรบางอย่างได้แล้ว

"แล้วเหตุใดเจ้าจึงมาเป็นคนส่งของได้เล่า"

"พอท่าเรือถูกยึด พวกข้าที่ใช้ชีวิตอยู่ในทะเลก็แคว้งคว้าง จากที่เคยมีกิน
โดยการออกเรือหาปลาหรือค้าขายแลกเปลี่ยนก็ไม่มีอาจทำได้อีก แต่เพื่อไม่ให้
อดตายจึงต้องหา路子ใหม่ พวกเราบางส่วนก็รับจ้าง บางส่วนก็ทำไร่ ส่วนข้า
เห็นว่าการส่งของเป็นอะไรที่ไม่ยุ่งยากจึงได้เลือกหนทางนี้"

เย่เส้นพักหน้ารับ "เพราะต้องหาเลี้ยงชีพจึงไม่มีเวลาฝึกปรานสินะ"

"เรื่องปรานทิพย์ข้าแค่บังเอิญค้นพบว่าตนเองมี แล้วก็ได้ออมยุทธ์
ผ่านทางช่วยสอนวิชาตัวเบาเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น แต่หากให้ฝึกอย่างจริงจัง
ก็คงจะไม่ได้ เสียเวลาทำมาหากินหมด"

ได้ฟังแล้วเทพหนุ่มก็อยากจะถอนหายใจออกมา สมกับเป็นชะตากรรม
ของเหล่าบุตรแห่งสวรรค์เสียจริง ในอดีตเทพที่ลงมาจุติเพื่อทำภารกิจมักจะมี
เส้นทางชีวิตที่คล้ายคลึงกัน ยามเด็กสูญเสียพ่อแม่ (แน่ละ ในเมื่อพ่อแม่
ที่แท้จริงยังเป็นเทพอยู่บนสวรรค์) มีชีวิตที่แสนยากลำบาก ต้องปากกัดตีนถีบ
ไปวันๆ เพื่อเอาชีวิตรอด จนสุดท้ายก็ 'บังเอิญ' พบนิ่วทองคำ สามารถพัฒนา
ความสามารถได้อย่างก้าวกระโดด ฝ่าฟันมรสุมชีวิต ค้นพบภารกิจที่ตนเอง
ต้องทำ สุดท้ายเมื่อบรรลุภารกิจก็สละกายเนื้อกลับขึ้นไปเป็นเทพ

"แล้วเหตุใดเจ้าจึงเผลอมาตอนนี้"

ลั้วหยางสูยเอ่ยอย่างสงสัย แม้อีกฝ่ายจะกล่าวว่ามีจักกับเขาตอนเด็ก
แต่ในความทรงจำนั้นเขาไม่คุ้นเคยกับคนผู้นี้เลยสักนิด และหากจะกล่าวว่า
คนผู้นี้รู้จักกับพ่อแม่ของเขา นี่ก็ผ่านมาหลายสิบปีแล้ว ทว่าภาพลักษณ์ของ
อีกฝ่ายกลับดูเหมือนคนที่อายุยี่สิบต้นๆ เท่านั้น

หรืออีกฝ่ายจะเป็นเซียนอย่างที่เขาว่ากันว่าใบหน้าไม่อาจตัดสินอายุ
ลั้วหยางสูยเคยได้ยินว่าเหล่าเซียนบางคนอายุหลายร้อยปี แต่ใบหน้ายังดู

หนุ่มแน่นเหมือนบุรุษวัยฉกรรจ์อยู่เลย

"ข้าบังเอิญเห็นว่าเจ้ามีปัญหาเกี่ยวกับเหล่าคนสกุลจี เป็นโอกาสที่จะได้พบเจอกันอีกครั้งหลังจากไม่ได้เจอกันมานาน ข้าจึงได้ช่วยเจ้าเอาไว้"

"เฮอะ! พวกคนสกุลจีหาเรื่องข้าก่อนเอง!!"

"เขาหาเรื่องเจ้า?"

"เจ้าก็น่าจะได้ยินแล้ว ของข้าก็ส่งให้แล้ว มาปกป้องว่าข้าลักขโมยของไป แม้ข้าจะไม่ได้ร้ายว่ย แต่ก็ไม่เคยผิดจรรยาบรรณของอาชีพ ส่งของก็คือส่งของ ข้าไม่อยากรู้ด้วยซ้ำว่าของที่ส่งคืออะไร แล้วจะไปอยากได้ของของพวกเขาเพื่ออะไรกัน"

เด็กหนุ่มกล่าวด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว ซึ่งเย่เสินก็รับฟังอย่างดี

"แต่ของของพวกเขาหายไปจริง?"

"หา? เจ้ารู้ได้อย่างไร"

"ข้าตรวจสอบดูแล้ว มีคนมารับของจากเจ้าไปจริง ทว่าคนผู้นั้นไม่ใช่คนของสกุลจี แต่เป็นผู้แอบอ้างคนหนึ่ง"

"เฮอะ แล้วข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าคนมารับใช้คนสกุลจีหรือไม่ ในเมื่อเขาบอกข้าว่ามีเพียงคนสกุลจีเท่านั้นที่รู้รหัสลับ เมื่อเขาแจ้งถูกข้าจึงได้กล้าส่งของให้"

"ข้ารู้ว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดเจ้า แต่อย่างไรก็อยู่ในความรับผิดชอบของเจ้า ข้าจึงรับปากพวกเขาไปแล้วว่าจะนำของไปคืนให้ในอีกสามวันข้างหน้า"

ไต้ยินดั่งนั้นล้วยหางส่ายก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันจนแทบจะขีด

"แล้วข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าใครเขาของไป" น้ำเสียงของเด็กหนุ่มฟังดูกังวลเป็นอย่างมาก

"ข้ามีวิธี"

"เจ้ามีวิธีหรือ"

"แน่นอน ความจริงแล้วข้าสามารถหาของสิ่งนั้นให้พบได้ภายในวันนี้ด้วยซ้ำ"

"เช่นนั้นจะรออะไรอยู่เล่า ไปกัน ข้าอยากจบเรื่องนี้และเลิกยุ่งเกี่ยวกับคนสกุลจีแล้ว"

ท่าทีที่เคยเหี้ยมเฉียบบัดนี้กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง เทพาตรีได้แต่มองแล้วแหม้มยิ้มด้วยความเอ็นดู

"จะให้ช่วยเจ้าก็ได้อยู่หรอกนะ แต่ข้ามีข้อแม้" เย่เลนแสร้งเอ่ยด้วยน้ำเสียงเหมือนคนที่อยู่เหนือกว่า ส่วนเด็กหนุ่มครั้นได้ฟัง รอยยิ้มว่าเจริงบนใบหน้าก็หุบับประหนึ่งบุปผาดอกตูมแทบจะทันที เขาเช่นเขี้ยวในใจ คิดว่าตนน่าจะเอะใจว่าโลกใบนี้ไม่มีสิ่งใดได้มาโดยง่าย และยิ่งไม่มีสิ่งใดที่ได้มาโดยไร้สิ่งตอบแทน!

"เจ้าต้องการสิ่งใด"

"ยามนี้เจ้าอาศัยอยู่ตัวคนเดียวใช่หรือไม่"

เมื่อได้ยินคำถาม ลั้วยางส่ายก็ขมวดคิ้วแน่นขึ้นกว่าเดิมด้วยความไม่เข้าใจ "ใช่ แล้วมันเกี่ยวอะไร"

"เช่นนั้นก็ดี ข้าต้องการให้เจ้ามาติดตามข้า"

"...หา?!"

"ข้ามีวิชาเรียนอยู่หนึ่งวิชาที่ต้องการผู้สืบทอด แต่ไม่อยากเปิดสำนักให้ยุ่งยาก ข้าเห็นเจ้าหนอยก้านดี ทั้งปราณทิพย์ก็ไม่เลว ดังนั้นเจ้าต้องมาเป็นศิษย์ของข้า"

"..."

สีหน้าของเด็กหนุ่มว่างเปล่าไปแล้ว แต่เทพาตรีก็หาได้ใส่ใจไม่

"ตกลงหรือไม่" ลั้วยางส่ายอยากจะได้ยินว่าเขามีสิทธิ์ปฏิเสธด้วยหรือ ทว่าก็ได้แต่จำใจพยักหน้ารับด้วยสีหน้าว่างเปล่าอย่างนั้น

"เด็กดี เอ้า กราบข้าเป็นอาจารย์เสียสิ" ว่าจบเขาก็นั่งลงบนหมอนสีผึ้งในจอกหยกสีขาวที่ไม่รู้ว่าเผลอมาจากที่ใดให้กับเด็กหนุ่ม ซึ่งฝ่ายหลังก็รีบมาทั้งที่สติยังไม่กลับเข้าที่คืนัก

"ข้าต้องทำอะไรหรือ"

"ไม่เช่นนั้นก็ไม่ต้องไปหาของนั้นมาคืนคนสกุลจี เจ้าก็จะถูกพวกเขา

ตามวังควานไปเรื่อยๆ" ได้ยินเช่นนั้นลั้วหยางส่ายก็รีบคุกเข่าลงเบื้องหน้าชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาหมดจดที่กำลังแยมยิ้มอย่างใจดี ทว่าในใจเขากลับรู้สึกว่ารอยยิ้มนี้ช่างเป็นรอยยิ้มที่เคลือบไว้ด้วยพิษอันแสนหอมหวาน

"ลั้วหยางส่ายคารวะอาจารย์เย่เสิน ขอฝากตัวเป็นศิษย์นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป" กล่าวจบก็ยื่นจอกน้ำชาให้กับเทพราตรี เย่เสินยอมรับมาแต่โดยดีเนื่องจากลั้วหยางส่ายไม่เคยฝากตัวกับสำนักใด ทั้งยังไม่เคยเห็นพิธีฝากตัวเป็นศิษย์ ดังนั้นจึงได้ใช้ความน่าจะเป็นเอา ส่วนเทพราตรีนั้นบนสวรรค์ก็ไม่มีพิธียุ่งยากอย่างการฝากตัวเป็นศิษย์อยู่แล้ว เขาเองก็ไม่ได้สนใจเรื่องพิธีและใช้ความน่าจะเป็นเช่นเดียวกัน

แท้จริงแล้วการรับศิษย์เป็นเพียงเหตุผลบังหน้าเท่านั้น จุดประสงค์ที่แท้จริงคือเย่เสินต้องการจะให้อีกฝ่ายฝึกฝนปราณทิพย์ให้แข็งแกร่งขึ้นเพื่อปลดผนึกดาบอันสลับ และที่สำคัญเขามีคัมภีร์เคล็ดวิชาของเทพวารีอยู่เป็นวิชาที่อีกฝ่ายเป็นผู้คิดค้นขึ้นมาใช้ฝึกฝนด้วยตนเอง เย่เสินมั่นใจว่าหากเด็กหนุ่มผู้นี้ได้ฝึกวิชาของตนเองย่อมสามารถหลุดพ้นได้เร็วกว่าเคล็ดวิชาทั่วไปเป็นแน่ ซึ่งโชคดีที่อีกฝ่ายอายุน้อย ยังมีเวลาให้พัฒนาได้อีกมาก คราวนี้เย่เสินหมายมั่นจะปั้นอีกฝ่ายให้เก่งกาจขึ้นภายในเวลาอันรวดเร็ว

อย่างน้อยยามที่ทหารสวรรค์ถูกส่งลงมาเพื่อตามจับเขาจะได้มีผู้ช่วยไว้พาเขาหลบหนีได้

เทพราตรี 1
Little-hope เขียน

จำนวน 480 หน้า
ราคา 499 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3042-4

ภาพประกอบ ขวัญเหมาหลูด้านเขียนจื่อ (长毛卤蛋仙子)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

กว่าแปดร้อยปีที่เจดีย์พิทักษ์ฟ้าเป็นสถานที่คุมขังเทพผู้ขึ้นชื่อเรื่องความชั่วช้าสามานยองค์หนึ่ง
เทพราตรี... เทพที่ก่อภพภูโคลนล้มบัลลังก์จักรพรรดิสวรรค์ผู้เป็นพี่ชายร่วมอุทร
ความผิดในครั้งนี้ร้ายแรงถึงขั้นต้องโทษจองจำตลอดชีวิตโดยที่มีอาจดับสูญหรือร่วงโรย
เพื่อให้ทุกข์ทรมานและสำนึกถึงความผิดที่ก่อไว้ไปตลอดกาล
วันเวลาผันผ่าน ชู่ๆ ก็เกิดเหตุการณ์ที่สรวงสวรรค์สั่นสะเทือนครั้งใหญ่
สถานที่จองจำ ณ จุดเขตแดนสวรรค์อันรกร้าง
ที่ชาวสวรรค์มีใจเป็นหนักหนาว่าแข็งแกร่งยิ่งกว่าสิ่งใดกลับพังทลายลง
ที่ร้ายแรงยิ่งกว่านั้นก็คือ
เทพที่บรรดาเทพอนุชนต่างก็ถูกพร่ำสอนกันมาว่าแสนชั่วช้าและอันตราย
กลับอันตรธานหายไป ทั้งไว้เพียงเศษซากบรืหักพัง
และผู้ที่จะสามารถรับมือกับเทพองค์นี้ได้
เห็นทีจะมีเพียง**แม่ทัพวอรรค** ผู้นำเหล่าเทพแห่งสงครามเท่านั้น

ทดลองอ่าน

everyY

ISBN 978-616-06-3042-4

9 786160 630424

ราคา 499 บาท